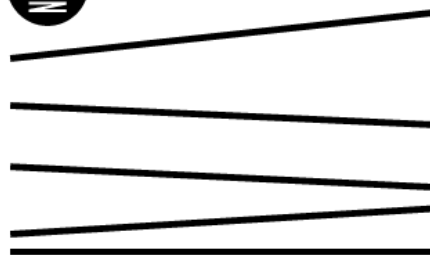

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Mangor, A. M.

En Bedstemoders Fortællinger for sine
Børnebørn.

2. Oplag.

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1843

101 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A. H. Høngor.

En Bedstemoders

Fortællinger

for sine Børneborn.

Andet Oplag.

Kongens Bibliotek, tilføjet

15-241-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020578867

En Bedstemoders
F o r t æ l l i n g e r

for

sine Børnebørn.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Thiele's Bogtrykkerie.

1843.

Smedens mine egne Børn vare smaa, morede jeg dem ofte ved Fortællinger, som jeg tildeels uddrog af det daglige Livs Begivenheder, og hvori jeg søgte at indflæde nyttige Lærdomme. Senere, da jeg nød den Lykke at være Bedstemoder, bleve de gamle Fortællinger tilbagekaldte i Erindringen og ofte gjentagne, og til min store Glæde saae jeg, at ogsaa mine Børnebørn fandt Fornøielse ved at høre dem. Naar disse kjære Børn stode lyttende omkring mig i spændt Forventning, naar de opmærksomme søgte at læse Udfaldet i mine Dine, og endnu mere, naar jeg undertiden troede at opdage en eller anden god Virkning af min Fortælling i deres Forhold, da følte jeg en inderlig Tilfredshed og det Haab vaktes hos mig, at muligen det samme kunde blive Tilfældet i en videre Kreds,

hvis jeg lod disse smaa Fortællinger udgive i Trykken. Bemyndiget heri ved mine Venners Tilskyndelse, har jeg udført denne Beslutning.

Mine Læseres Alder har jeg tænkt mig ikke at overstige 10 Aar, og jeg ønsker ret hjerteligt, at de maatte finde ligesaa megen Fornøjelse ved at læse disse Fortællinger, som mine Børn og Børnebørn have havt ved at høre dem.

Indhold.

	Pag.
Den lille Kagepige	1
Jochum	13
Mariane	23
Niels Plukrose	41
Lærken og Canariefuglen	51
Fødselsdagen	60
Jacob og hans Fætttere	75

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Den lille Ragepige.

Den lille Sophies Fader var en retskaffen og flittig Smedfersvend, som med al sin Glid dog ikke kunde fortjene mere, end der behøvedes til hans egen, hans Kones og Datters Underholdning. Konen vadsfede for Jolk, og den lille Familie levede, ved Stræbsomhed og Noisomhed, tilfreds og lykkelig.

Da Sophie var 8 Aar, indtraf det Uheld, at Faderen blev farlig og langvarig syg; han kunde altsaa ikke fortjene Noget, og det, Moderen erhvervede, var langt fra tilstrækkeligt; de bleve derfor nødte til, hvor ondt det end gjorde dem, at tage Sophie ud af Skolen. Hun hjalp nu sin Moder i Huset med hvad hun formaaede, strikkede Strømper, som bleve solgte, og bidrog derved, efter Cyne, til ogsaa at erhverve Noget, men det forslog dog kun saa lidt.

Moderen, som med Bekymring saae, hvorledes Mangelen Dag for Dag tiltog, faldt da paa, at de skulde søge en Bifortjeneste ved at sælge Kager, indtil Faderen igjen blev rask, og da hun ved at tale med en Conditor erfarede, at han af hver Mark, de kunne sælge for, vilde give dem 3 β , indsaae hun, at derved kunde daglig erhverves Noget, om end kun lidt. Men hvem skulde forestaae Handelen? Hendes egne Forretninger og den syge Mands Pleie tillod hende ikke at beskæftige sig dermed, og Sophie var saa lille endnu. Dog, hun vidste, at Sophie var et godt, fornuftigt og lydigt Barn, og hun besluttede da at overlade hende Udsalget.

Moderen fik Tilladelse af en Mand, som eiede en Gaard i Kronprindsensgade, (de boede selv i Myntergaden) at sætte et Bord i hans Port; over dette bredte hun en Dug, satte Tallerkener derpaa med forskjellige Kager, hvoraf nogle vare dannede som Mennesker, andre som Heste og Fugle, og ordnede det Hele saaledes, at det saae smukt ud. Hun lærte nu Sophie Prisen paa hver Slags Kage, bad hende passe godt paa, at Ingen tog Noget af

Bordet, og, fremfor alt, ikke selv at spise af Ragerne, om hun end fik nok saa megen Lyst dertil. Hun tilføiede, at saa gjerne hun vilde give hende et Par Rager, havde hun for Tiden dog ikke Raad dertil, og at hun var glad ved saa rolig at kunne overlade alt dette til Sophie, som hun vidste aldrig foretog sig Noget, der var hende forbudt. Efterat Moderen derpaa havde givet Sophie et Strikketoi, lidt Smørrebrød til Frokost og lovet at bringe hende Middagsmad, forlod hun sin lille, kjære Datter.

Sophie saae efter sin Moder, og da denne ved Enden af Gaden havde nikket til hende, følte hun sig forfærdelig alene og begyndte at frygte for, hvorledes det nu vilde gaae. Men den Tanke, at hun paa denne Maade kunde hjælpe sine Forældre, overvandt snart hendes Frygt; hun gennemgik endnu engang Priiserne paa Ragerne, satte sig paa sin Stol og strikkede flittig. Det varede temmelig længe, inden der kom nogen Kjøber, og Sophie saae med Længsel efter de Forbigaaende.

Endelig kom en lille Pige, som gik til Skole,

og købte for 2 β ; kort efter kom en Tjenestepige og købte for 12 β Sukkerbrød.

Hvormange Penge havde Sophie nu?

Hun sad derpaa atter længe, uden at der kom Nogen; hun spiste sin Frokost, hun strikkede flittig, men Tiden faldt hende dog temmelig lang. Nu horte hun Nogen komme syngende og fløitende nede i Gaden, det var en lystig Skomagerdreng med et Par Skoe under Armen. Da han kom til Ragebordet, standsede han, betragtede Ragerne, spurgte om Priserne paa dem og sagde tilsidst:

"Ja, jeg tager mig een af denne Slags; dersom jeg faaer Drifkepenge af dem, som jeg skal bringe disse Skoe, skal jeg nok betale den."

"O nei," raabte Sophie næsten grædende, "min Moder skal betale alle Ragerne, og hun har saa faa Penge; jeg sidder her for at fortjene lidt til Hjælp; Du maa ingen Rage tage, uden Du kan betale den."

"Naa naa," sagde Drengen, "Du skal ikke blive saa ivrig og behøver ikke at flæbe for den lumpne Rage, der har Du den igjen!" og med disse Ord kastede han Ragen paa Bordet og gif vred bort.

Sophie traf Beiret lettere, da hun ikke mere kunde see ham, satte sig atter til Ro og vnskede, at der ingen flere saadanne Drengene maatte komme.

Lidt efter standsede en pæn, gammel Kone, betragtede forundret Bordet og sagde, at hun var saa ofte gaaet igjennem Gaden, men havde aldrig for seet dette nette Bord.

Sophie svarede, at det var ogsaa den første Dag, hun var her.

"Ja, saa vil jeg saamænd kjøbe lidt hos Dig til mine fire Børnebørn;" sagde Konen, og kjøbte fire Heste, hver til 2 β .

Hvormange Penge havde Sophie nu?

Paa samme Tid kom en Tjener med en Kury, hvori han skulde kjøbe Rager hos en Conditor, men da han saa det reenlige og ordentlige Bord med Rager, besluttede han, heller at kjøbe her, hvad han skulde have. Han kjøbte for 1 $\mathbb{L}$ 8 β .

Hvormange Penge har Sophie nu?

Sophie horte derefter Nogen floite, og da hun saa, at det var Skomagerdrengen, og at han blev staaende ved Bordet, blev hun ganske bange.

"Naa," sagde han lystig, "her er jeg da igjen, nu vil jeg have min Kage, og Du skal ikke see saa forstræffet ud, thi jeg kan betale den. Jeg sit 6 β i Drifkepenge; nu tager jeg denne Kage til 2 β og denne Fugl vil jeg have hjem til min lille Broder, hvad koster den?"

"2 β ," sagde Sophie.

Han lagde 4 β paa Bordet og gif bort, leende over at have indjaget Sophie denne Skræk.

Hvormange Penge har hun nu?

Sophie glædede sig til, at hendes Moder nu snart maatte komme, deels for da at vise hende hvormange Penge hun havde i sin lille Kiste, deels for at faae Noget at spise, thi hun var meget sulten. Hun saae ofte ned ad Gaden, men forgjeves! Moderen kom ikke. Hun søgte at glemme sin Hunger ved at strikke flittigt og ved at synge alle de smaa Sange, hun havde lært i Skolen; men det vilde heller ikke hjælpe, og tilsidst syntes hun hverken at kunne strikke eller synge for Sult.

Som hun saaledes sad ganske bedrøvet, hørte hun en fin Piben over sit Hoved og da hun saae i

Beiret, opdagede hun en Svalerede under Loftet af Porten, hvoraf nogle smaa Unger stak Hovederne frem og pebe jammerligt. Da kom der en stor Svaler flyvende, som satte sig paa Kanten af Reden, og madede Ungerne med de Insecter, som den havde samlet i sit Næb. "Ak," tænkte Sophie, "denne lille Fugl kommer med Føde til sine smaa Unger, og min, ellers saa kjærlige Moder, kan lade mig sulte her!" Ved denne Tanke kom hun hjerteligt til at græde.

Hungeren, hun følte, opvakte Lysten hos hende til at tage blot een eneste Kage; dog strax forjog hun denne fæle Tanke; men lidt efter lidt blev Lysten igjen stærkere, og tilsidst rakte hun Haanden ud for at tage een, men til Lykke kom hun i dette Dieblif til at tænke paa sin Moder og paa den gode Gud, som seer alle vore Handlinger. En bedre Følelse fik Overhaand, hun trak hurtig Haanden tilbage og sagde: "Nei, jeg vil aldrig gjøre, hvad der er mig forbudt, eller misbruge den Tillid, min Moder viser mig!" og uagtet hun ikke ganske ophørte at græde, følte hun sig dog tilfreds ved ikke at have foretaget Noget, hvorved hun maatte skamme sig.

Idetsamme kom en velklædt Herre forbi; han standsede, da han saa den lille Pige græde, og spurgte medlidende, hvad der feilede hende?

Sophie. Jeg har saalænge forgjeves ventet paa min Moder.

Herren. Da synes mig dog, at Du er for stor til at græde derfor.

Sophie. Na ja, men Moder har lovet at bringe mig Middagsmad; jeg begriber ikke, hvorfor hun bliver saalænge borte, og jeg er saa græsselig sulten.

Herren. Men hvor kan Du lide af Hunger? Du, som har et Bord fuldt af Rager foran Dig.

Sophie. Ragerne! Al nei, dem tør jeg ikke tage af; min Moder har forbudt mig det. De tilhøre en Conditor, for hvem vi sælge dem.

Herren. Ja, saa er det Ret, at Du ikke har spist af dem. Bliv altid saaledes ved at opfylde dine Forældres Befalinger, og det vil sikkert gaa Dig godt i Verden. Men, forat Du kan stille din Hunger, indtil din Moder kommer, vil jeg give Dig et Par Skilling, hvorfor Du kan kjøbe Dig lidt Brod.

Sophie. Mange Tak. Jeg løber strax hen at kjøbe det.

Men hun standsede og sagde ganske forsagt: "Na nei, jeg tør jo ikke saaledes forlade Bordet."

Hvorledes troer Du, min lille Læser, at den fremmede Herre hjalp Sophie til at faae Brød?

Herren. Nu vel, min lille Pige, jeg kan godt lide, at Du er saa paapasselig; jeg vil blive staaende her, medens Du er borte, og skal være Dig ansvarlig for Alt.

Sophie saae paa Herren, for at erfare, om det ogsaa var hans Alvor, og da han venligt nikkede til hende, løb hun hurtigt til den nærmeste Bager paa Rjobmagergade, kom strax tilbage og takkede endnu engang Herren. Denne, som imidlertid havde betragtet Kagerne og fundet dem saa pæne, kjøbte for 1 fl af hende.

Hvormange Penge har Sophie nu?

Herren forlod nu Sophie, idet han venligt formanede hende til altid, som idag, med Paapasselighed og Noiagtighed at opfylde, hvad der var hende paalagt. Sophie spiste derpaa glad sit Brød, men

hun fik neppe No derlil for Kjobere. En Pige fra Rabolaugget, som tidligere havde seet den lille, slittige Pige, kom og kjobte for 1 R 2 B . To Drengene fik Lyst til 4 Fugle, som kostede 3 B Stykket. En Kone med et lidet Barn paa Armen blev staaende ved Bordet, og da Barnet rækkede efter de brogede Rager, kjobte hun en Hest, som kostede 2 B , til Barnet og en Peberkage til samme Priis til hver af hendes tre Børn hjemme.

Hvormange Penge betalte Konen, og hvormange Penge har nu Sophie i det Hele?

Hun var just i Begreb med at tælle sin lille Rigdom, da Moderen kom tilslende og med Bekymring spurgte, hvorledes det var gaaet hende? Sophie fortalte hende Alt, med Skamfuldhed over sin Svaghed, men dog ogsaa med Tilfredshed over at have overvundet Fristelsen.

Moderen omfavnede hende og sagde med Taa- rer i Dinene: "Hvor takker jeg Gud, Barn! at han har styrket Dig til at bevare mine Formaning- ger. Du kan nok tænke, Sophie! at jeg har været bedrøvet over ikke at kunne komme før til Dig. Men

henimod Middag kom der Bud fra den Frue i Amaliegade, som jeg vadsfer for, at jeg strax maatte komme derud, at hente Løi, som det hastede med. Enhver Fortjeneste er os jo vigtig, især i denne Sygdomstid, og jeg skyndte mig derfor derud. Men der var imidlertid kommet Fremmede til Fruen, som hun ikke vilde forlade, og jeg maatte vente over en Time. Af, de fornemme Folk veed ikke, hvor vigtig Tiden er for os, der skulle leve af vort Arbeide! Da jeg endelig kom hjem, længtes Fader efter Driske; jeg varmede denne til ham og satte Mad paa, som vil være varm, naar vi komme hjem; thi nu er det saa sildigt, at vi gjerne kunne pakke sammen."

De lagde nu de tilbageblevne Rager i en Kurv, satte Bordet tilside og bare Alting hjem, hvor den syge Fader var glad ved at see sin Sophie i god Behold.

Da de havde spist, gif Moderen til Conditoren med Pengene. Efter min Regning havde hun 1 Rbd. 8 β ; har Du, min lille Læser, faaet den samme Sum?

Naar hun nu skulde have 3 β af hver Mark, hvormange Penge fik hun saa?

Jeg mener, hun fik $19\frac{1}{2}$ β .

Moderen var meget glad over denne Indtægt.

I to Maaneder sad Sophie ved sit Ragebord og folgte hver Dag omtrent for ligesaa meget; men da derefter Faderen var bleven saa rask, at han igjen kunde arbejde, ophorte de dermed, for at Sophie kunde komme i sin Skole, hvor hun ved fordoblet Glid snart indhentede, hvad hun i denne Tid havde forsomt.

Jochum.

Statsraad Brandts havde 7 Børn. Et af dem, en Dreng paa 8 Aar ved Navn Jochum, havde opholdt sig et Par Aar hos en Onkel i Korsør, som han var opkaldt efter. Her blev han forkjælet, forvænt med Rager og Slifferier og i det Hele ufornuftigt opdraget. Efter Onkelens Død kom Jochum atter tilbage til sine forstandige Forældre, som med Betyrning saae hans mange Feil, men som dog haabede, at det skulde lykkes dem at forbedre ham, siden han nu for bestandig blev hos dem.

Da han i to Maaneder havde været hjemme, nærmede den herlige Juletid sig, til hvilken alle Børnene hjerteligt glædede sig, men Jochum dog meest for de mange gode spiselige Sager, der i den Tid vilde vanke. Saasnart hans Moder begyndte at til-

lave Kager til Høitiden, talte han, ja opstrev endog, hvor mange forskjellige Sorter der bleve bagte, for at være sikker paa at kunne faae af dem alle. Da Juleaften var kommen, og hans Søskende søgte at forforte Dagen ved at lege og tumle sig i Sneen i Gaarden, tog han ingen Deel deri, men opholdt sig heller hos Portneren, for at see, hvormange Julekager og hvad andet Godt, de Kurve indeholdt, som Tjeneren bragte hjem.

Endelig var det blevet Estermiddag, de fremmede Børn vare komne, og Alle længtes efter at Døren til Spisestuen, hvor det længselfuldt ventede Træ stod, skulde aabnes. De opholdt sig i Nærheden af Døren og jublede, da de mærkede en fin Røgelselugt; thi denne var det første Tegn til, at Alt snart var færdigt. Kort efter ringede Moderen med en lille Klokke, hvorved den almindelige Jubel blev gjentaget. Lidt efter lød Klokken anden Gang, og nu ordnede de sig hurtigt ved Døren saaledes, at de Mindste kom til at staae forrest. Herr Brandt slukkede Lysene, Stuen blev mørk, alle stode nogle Minutter i glad og spændt Forventning, indtil Klokken lød tredie Gang, og

Døren hurtig aabnedes. Ved Synet af det pyntede og oplyste Træ, som tog sig endnu smukkere ud fra den mørke Stue, udbrode Bornene henrykte: Na, hvor det er deiligt!

Da nu Alt var betragtet og beundret, toge de hinanden i Haanden og dansede lystigt omkring Træet, indtil Faderen indbød dem at plukke deraf. Man søgte efter Seblerne, hvorpaa Mavnene stode og hvorefter Enhver skulde finde sine Gulegaver, som bestode af Klædningsstykker, Bøger, Vegetoi o. a. m. Enhver fik en Tallerken, for derpaa at lægge de Rager, Rosiner, Mandler, Viindruer, Figen, Æbler og Deviser, som de plukkede af Træet.

Nu mærkede man først at Jochum var til; det var dette Dieblif, han saa længselfuld havde ventet paa, og han glemte heller ikke at benytte det. Hans hele Opmærksomhed var henvendt paa at faae saa mange Rager som muligt, han spiste af alle Kræfter og plukkede saa hurtigt, at hans Tallerken snart ikke kunde rumme mere, derefter puttete han i Kommen og skammede sig ikke engang, da de andre Born loe ad hans Graadighed.

Efterat Træet var tomt, kom den ældste Datter, Marie, ud i Skjoffenet, hvor hun traf en Badstuekone, som havde hjulpet Pigerne at gøre reent, og hendes tre Børn. Marie tiltalede Konen venlig og yttrede sin Forundring over, at hun var der paa denne Aften.

Konen. Jo, lille Froken! Fruen har tilladt Børnene og mig at komme herhen i aften, for at see al denne Stads.

Marie. Men Børnene have jo Intet kunnet see herude?

Konen. Jo, lille Froken! de have staaet i den halvaabne Dor og seet hele Stadsen og hvorledes de dansede rundt om det deilige Træ. De have saamænd havt megen Fornøielse.

Marie. De have dog ikke selv faaet noget Godt.

Konen. Oh Gud bevares, vi staae jo her og drikke Theevand, og Fruen har selv givet os saa megen Julefage, at vi endog kunne tage noget hjem med.

Marie tænkte strax paa at fornøie disse skikkelige og noisomme Mennesker. Hun fortalte de Andre

sin Samtale med Badstuekone og foreslog, at hver skulde give Noget af sin Tallerken til Børnene og tillige bede om Tilladelse til at give dem noget af deres brugte Legetoi. Alle, undtagen Jochum, vilde dette med Fornoielse, og Marie gif strax omkring med 3 Tallerkener, hvorpaa Enhver lagde Noget; men da hun kom til Jochum, sagde han: nei, han gav Intet, Tallerkenerne vare jo saa godt som fulde, Børnene behøvede ikke mere. Paa Marias Foresstilling, at han havde flest Kager af dem Alle og burde altsaa mindst være den, som negtede at give de fattige Børn, svarede han, at saadanne Børn behøvede ikke Kager, det var bedre, Marie gav dem et Stykke Brød; han havde taget Kagerne til sig selv og ikke til de tøssede Børn. Det gjorde Marie ondt, at han kunde være saa haardhjertet, og hun vendte sig misfornoiet fra ham.

Moderen tillod gjerne, at Børnene gav noget af deres Legetoi bort; hun selv bragte nogle Klædningsstykker og foreslog tillige igjen at antænde de Lys, som vare blevne tilbage i Træet, at hænge Alt, hvad de vilde give Børnene, i dette og lade dem

have den Fornoielse selv at plukke det ned, ligesom de havde seet, at det tidligere var skeet. Dette Forslag fandt almindeligt Bifald, og der blev nu en glædelig Travlhed med at ordne Alt i Træet. Jochums Sødskende kom med Hænderne fulde af Ting, som de antogte vilde fornoie Børnene, medens han, som var misfornoiyet med det Hele, ikke bragte Andet, end en gammel Skralde, som var det Eneste, han vilde undvære. Den stakkels Dreng berøvede sig selv megen Glæde ved sin Rarrighed, og han stod taus og utilfreds, medens de Andre, glade og muntre, førte Badstefronen og hendes Børn ind til Træet.

Disse fattige og gode Menneskers Glæde og Taknemmelighed, i Forening med den Tilfredshed, man føler ved at have gjort Noget for Andre, om det endog kun er til deres Fornoielse, bidrog til at forhoie denne Juleastens Glæde for alle Børnene, desværre med Undtagelse af Jochum. Han tog kun liden Deel i de Dandse og Julelege, hvormed de Andre morede sig, og, uagtet sin Moders Advarsel, spiste og drak han umaadeligt. Da Alt var forbi og hans Sødskende ret inderligt takkede deres For-

ældre for al den Glæde, de havde forskaffet dem, gav han sig neppe Tid dertil, saa beskæftiget var han med at passe paa sine Ting og med at gjemme Alt i sine Skuffer, som han iforveien havde tømt, for at faae Plads.

Natten derpaa vaagnede Moderen ved en ynkkelig Jamren, som kom fra Siderværelset, hvor Drengene laae. Her traf hun Jochum meget syg, han led endeel Ondt og fik omsider hæftig Opkastelse, hvilket hun sagde ham var en naturlig Følge af hans Graadighed; hun udrørte nu et Pulver, som han, hvor nodig han end vilde, maatte tage ind.

Næste Dag var Jochum saa syg, at Lægen blev hentet; han fandt Sygdommen alvorlig, og Jochum maatte ligge flere Uger tilsengs; men i denne Tid lærte han ret at paaafkjonne den Omhu og Kjærlighed, hans Forældre og Søskende viste ham, saavel som at indsee det Urigtige i sin tidligere Opførsel. Han talede ofte med sine Forældre herom og om det Forsæt, han havde fattet, ganske at forandre sig. Han bad sin Moder tage alle de Rager, han havde

gjemt Juleaften, og give dem til Badskerfonens Born. Senere udtænkte han, hvad der var af hans Vegetoi, som kunde fornoie dem, og gav det til Konen, da hun en Dag var der. Han nød nu den Glæde, som man føler ved gjerne at dele med Andre, hvilken han hidtil ikke kjendte.

Da han var bleven rask, vaagnede vel Lusten til Slikkeri og Begjerligheden efter at forsyne sig selv dermed, ofte hos ham, men han betvang sig, og den Glæde, han folte ved at overvinde sin Tilboielighed, og den Opmuntring, som hans Moder gav ham, gjorde det stedse lettere for ham.

Engang, da alle Bornene bleve budne til et stort Vernebal, saae Moderen lidt betænkelig til Johum; thi hun frygtede, at han der skulde komme i altfor stor Fristelse. Han forstod hende og sagde:

"Du kan rolig lade mig komme med, kjære Moder! jeg skammer mig alt for meget over min tidligere Opførsel, og føler mig saa lykkelig ved at have forandret mig, at jeg vist ikke skal bære mig galt ad eller gjøre Dig Skam ved min Afsej."

Moderen kysjede ham og tillod ham at følge med de Andre.

I Selskabet tog Jochum Deel i alle Lege og dansede lystig med, saa de fremmede Born, der tidligere altid saa ham mørk og tvær, bleve ganske forundrede over hans Livlighed og Munterhed. Da Pigen bad Jochum Theevand, ventede hun, at han som sædvanligt vilde tage en heel Haandsfuld smaa Tvebakker dertil, men imod Formodning tog han kun et Par Stykker. Hun saa forundret paa ham, om det ogsaa virkelig var ham, og han, som godt mærkede det, blev ganske skamfuld over, at hans forrige Graadighed var bleven saa almindelig bemærket. Noget efter blev der budet Syltetoi om; istedetfor at Jochum tidligere vilde have taget af alle Kopperne, tog han nu kun af een og satte Skeen igjen i Glasset. Fruen i Huset, som just stod i Nærheden og lagde Mærke dertil, bad ham at tage af flere Sorter. Han gjorde det, og folte saa inderlig en Glæde ved saaledes at blive anmodet om at tage mere, hvilket forhen aldrig var

steet, at han blev ganske bevæget og maatte vende sig bort, for at aftenre en Taare.

Da han kom hjem, faldt han sine Forældre om Halsen og takkede dem, fordi de havde hjulpet ham at aflægge sine Feil, og han vedblev altid at være god og besfeden.

Mariane.

Fru Møller, som efter sin Mands Død længe havde været syg, saae efter sin Helbredelse med Befymring, at hendes Datter Mariane i den Tid var bleven forsømt og uartig. Med hendes tvende Sonner, Frits og Carl, var dette ikke Tilfældet, deels fordi de vare ældre, deels fordi de den største Deel af Dagen vare i Skolen.

En Morgen, da Mariane, hvilket ofte hændte, kom ind i Dagligstuen, efterat de Andre havde druffet Thee, var hun strax fortreidelig herover og gif ikke hen til sin Moder for at sige Godmorgen. Da denne bebreidede hende, at hun aldrig stod op strax, naar der blev kaldet og, som en Folge deraf, næsten aldrig kom ind i rette Tid, blev hun suur og vred. Moderen eftersaae nu, om hun var reen og

ordentlig, men dette faldt ikke ud til Marianes Fordeel, og Moderen sagde med Uvillie:

”Hvor ofte har jeg ikke lært Dig, hvorledes Du skal vadske Dig, og dog kommer Du ganske smudsket til mig. See paa din Hals, dine Arme, ingen af Delene ere vadskede rigtigt, dit Haar er ikke redt, dine Stoe ikke engang bundne, Du er i det Hele uordentlig, og jeg er meget misfornøiet med Dig. Paa denne Maade begynde vi næsten hver Dag; det kan ikke saaledes vedblive! Gaa nu tilbage, gjør Dig istand og kom ikke igjen til mig, for Du er reen og ordentlig.”

Istedetfor at Mariane burde have indseet sin Feil, hurtig søgt at rette den og bedet sin Moder om Forladelse, blev hun endnu mere vred og sagde meget uartigt, at det aldrig blev paalagt hendes Brødre at vadske sig om igjen; det var kun hende, som blev saa haardt behandlet; og da Frits hertil sagde, at de til Lykke ikke vare saa bange for det kolde Vand eller for at lukke Vinene op om Morgenens, som hun, blev hun meget hæftig, taledede uartigt til ham, stampede i Gulvet og opførte sig i det Hele saa

hæsligt, at Moderen satte hende ud i Sovestammeret og befalede hende, ikke at komme ind igjen, for hun var artig, reen og ordentlig.

Noget efter kom Mariane tilbage, bedre paaflædt, men hun var suur, og det var let at see, at hendes Sind endnu ikke var godt. Da hun havde druffet sin Thee, sagde Moderen, at hun havde bestilt en Bogn, for i denne Formiddag at kjøre et Par Timerstid ud med alle tre Born, men at Marianes Opførsel i længere Tid, og især idag, havde været saa slet, at hun ikke kunde tage hende med til en Fornøielse. Frits og Carl bade ret ivrigt for hende, hun selv bad og lovede herefter at være artigere, men Moderen svarede:

"Jeg kan ikke stole paa dine Løfter! Du har saa ofte lovet Bedring, uden at holde det; viis mig i Gjerningen, at Du er bleven artig, og jeg vil i Fremtiden med den største Glæde fornøie Dig."

Da Mariane, paa sine gjentagne Bonner om at komme med, kun fik et bestemt Afslag, begyndte hun at græde, at gjøre sig vred, ja endog at skjende. Moderen viste hende, hvor uartig hun endnu var og

hvor nødvendigt, at hun blev straffet derfor. Hun foresatte hende derpaa nogle Arbeider, som skulde være færdige, til de kom hjem, bad hende opføre sig godt og være artigere, naar hun kom tilbage, og forlod den stakkels, uartige Pige med et bekymret Hjerte.

Da Mariane saae Bognen kjøre bort, kastede hun sig i en Stol, hulkende af Brede og Bedrøvelse, derpaa løb hun i Hæftighed op og ned i Stuen og græd høit. Idetsamme traadte hendes Moders Broder ind ad Døren og spurgte om sin Søster.

Mariane. Hun er kjørt ud med begge Drenge.

Dnkelen. Kjørt ud og har ikke taget Dig med? (Nu først lagde han Mærke til Marianes af Graad og Hæftighed ophøvnede Ansigt.) Er Du da syg, stakkels Mariane? dog nei, saa havde din omhyggelige Moder ikke forladt Dig.

Mariane. Nei, syg er jeg ikke, men Moder vilde ikke have mig med.

Dnkelen. Vilde ikke? saa er der hændet Noget, som har gjort det nødvendigt; thi jeg veed,

hvor ugjerne hun forlader sine Born. Kom hid, Mariane! fortæl mig, hvorledes det er gaaet til.

Han tog Mariane paa sit Skjød, og hun, som var meget sanddru, fortalte ærligt Alt hvad der var foregaaet denne Morgen.

Onkelen. Siig mig, hvem synes Du der har begaaet Feil ved denne Leilighed?

Mariane. Ja, jeg veed nok, at jeg ikke skulde blive saa hæftig; men det er dog ærgerligt, at Drengene altid blive roste, og at de kjøre ud med, endstjondt de dog ogsaa kunne bære sig galt ad.

Onkelen. Naar de gjøre det, er jeg vis paa, at min Søster retter dem, men dertil lægger min lille Pige ikke Mærke. Drengene forandre det, hvorfor de lastes, saa at det sjældent behøver at siges mere end een Gang til dem; men hvor mange Gange troer Du din Moder har foreholdt Dig dine Feil?

Mariane svarede med nedslagne Dine: Mange, mange Gange!

Onkelen. Og Du har ligesaa mange Gange foresat Dig at aflægge disse Feil, som volde Dig

faa megen Fortred, uden at have formaaet at udsætte det?

Mariane nikkede skamfuld.

Onkelen. Det viser, at min lille Mariane nok har en god Billie, men at Du bærer Dig galt ad ved Udsættelsen. Naar Du er uartig, bliver Du vred paa Andre, istedetfor paa Dig selv.

Mariane. Al ja, Onkel! jeg synes altid, det er Andres Skyld, naar jeg forseer mig, men de skaane mig ikke heller.

Onkelen. Fortjener Du da Skaansel, naar Du altid giver dem Skylden for de Feil, Du begaaer? Nei, min lille Pige! Du skal tværtimod gjøre det omvendt; søg ved alle Leiligheder, selv der, hvor Du troer Dig forurettet af Andre, først Feilen hos Dig selv, og Du vil sikkert som oftest finde den der. Lad os blot gennemgaae denne Morgen. Dersom Du var staaet rast op og havde flædt Dig ordentligt paa, var Du da ikke kommet fornoiet og i rette Tid ind til din Moder og havde derved undgaaet de Skjend, som Du fik? og dersom Du havde gjort Dig Rede for, hvor ganske Feilen var hos Dig selv, og

hvor megen Marsag din Moder havde til at være vred paa Dig, maatte Du da ikke blive bedrovet, istedetfor at Du blev vred og hæftig?

Mariane. Ja, Du har Ret, kjære Onkel! jeg kan nu indsee, at Feilen har været hos mig selv. O, maatte jeg dog kunne forandre mig!

Onkelen. Det kan Du, mit kjære Barn! naar Du for Alvor vil; begynd kun strax og med en fast Villie derpaa. Saasnart en uartig Tanke opstaaer hos Dig, skal Du hurtig igjen forjage den; thi det er lettest at betvinge Uartigheden i Begyndelsen, for den er kommet til Udbrud; bed den gode Gud om Hjælp dertil, og har Du først prøvet den Glæde og Tilfredshed, som man foler ved at blive bedre, saa vil efterhaanden enhver Overvindelse blive Dig lettere. Bring nu dit Sind i Ro, udfør de Arbejder, som ere Dig foresatte, modtag din Moder med et oprigtigt Lofte om Forbedring og med den Glæde, som en god Beslutning medfører, og Du skal see, hvor snart det vil blive bedre, saavel i dit eget Sind, som i dit Forhold til Andre.

Mariane. Ja, ja, jeg vil det! Du skal see,

at det skal lyffes mig at forandre det slemme Sind, og at aflægge mine Feil. Jeg skal blive bedre, jeg skal glæde min Moder og Dig med, kjære Dufel!

Dufelen kysfede Mariane og forlod hende med det bedste Haab om, at hendes gode Forsæt vilde lyffes.

Mariane var nu i en ganske anden Stemning, end da hendes Dufel kom. Hun strikkede de Dm-gange, som vare hende foresatte, regnede et Stykke, og da hun ogsaa havde syet sin Som færdig, bragte hun Orden i Stuen, saae efter, om hendes Haar vare glatte, og pyntede endog sine Duffer, for at Alt skulde være net til hendes Moder kom hjem. Hun folte sig saa tilfreds, at hun endogsaa begyndte at synge lidt; men Tanken om at hendes Moder vist endnu maatte være vred paa hende, forstyrrede dog denne Glæde; hun længtes derfor inderligt efter at de skulde komme og kiggede efter hver en Bogn, hun horte.

Endelig holdt de for Døren; Mariane sprang ud til Trappen og sagde saa venligt Goddag, at det forundrede dem alle. Da de vare komne ind i Stuen,

bad hun sin Moder om Forladelse for sin tidligere Dpførsel og fortalte, at Onkelen havde været der, at han havde lært hende, hvor megen Uret hun havde, og hvorledes hun kunde forbedre sig. Naar Moderen nu vilde tilgive hende og de Alle holde af hende, vilde hun være saa lykkelig og skulde vist blive bedre i Fremtiden.

Man kan tænke, hvor fornøiet Fru Møller blev over denne Forandring hos Mariane. Drengene omfavnede deres Søster, og Carl sagde, at nu var det dobbelt rart, at de havde plukket en Kury fuld af Blomster til hende. Denne blev hentet, og Mariane fik travlt med at sætte Blomsterne i Vand og pynte Værelserne dermed. I lang Tid havde denne lille Familie ikke havt saa fornøieligt et Middagsmaaltid; thi Marianes Uartighed gav ellers daglig Anledning til Uenighed, som forstemte dem Alle.

Det gik godt hele Eftermiddagen; om Aftenen vare Børnene komne i en herlig Leg nede i Gaarden, da de bleve kaldte op, for at gaae tilsæns. Drengene løb strax op, men hos Mariane opstod den gamle Fortredelighed, hun nølede og begyndte

at gjøre Indvendinger; dog til Lykke erindrede hun sit Forsæt, og da hun saae op til Vinduet, hvor Moderen stod, og kjærligt nikkede til hende, sprang hun hurtigt op og sagde venligt Godnat.

Næste Dag begyndte strax med en Prøve for Marianes gode Forsæt.

Troer Du, min Læser! at hun nu kunde overvinde sin Ulyst til at staae hurtig op?

Da der blev kaldet paa hende, vendte hun sig mageligt om og gjorde ingen Mine til at staae op; Moderen kaldte igjen og sagde, at hendes Brødre alt vare oppe; Mariane svarede, halvt i Sovne, at hun skulde nok komme, men blev dog liggende. Da Moderen nu erindrede hende om den Beslutning, hun havde fattet, om den Glæde, hun havde følt derved og hvor ondt det vilde gjøre hende selv, dersom hun nu ikke udførte den, sprang hun rask op, begyndte hurtigt at klæde sig paa, og, ihvormegen Overvindelse det end kostede hende, dyppede hun dog Svampen heelt ned i Vandet og vadskede sig fuldkomment reen. Hun kom ind i Stuen paa samme Tid som Brødrene, hvor de samlede og fornøiede drak deres Thee.

Det faldt ofte Mariane svært at overvinde sin Hæftighed og aflægge sine slemme Baner, men ved sin kjærlige og forstandige Moders Hjælp og ved at følge sin Onkels Raad lykkedes det hende efterhaanden.

Fru Møller glædede en Dag sine Børn ved Efterretningen om, at hun havde bestilt en Vogn, for den hele følgende Dag at kjøre ud i Skoven med dem. Hun indbød sin Broder, hans Kone og Datter, en lille Pige paa Marianes Alder, til at følge med, og da der endnu vare to Pladser tilbage paa Vognen, fik Drengene Tilladelse til, hver at tage en Skolekammerat med. Herover blev der naturligtviis megen Glæde. Næste Morgen vare Alle tidligt oppe, og da Vognen var kommen, bare Børnene ned Alt, hvad de kunde, Kurve med Mad, Glasser med Biin, en Kiste med Kage o. a. m. De to unge Benner kom, og man kjørte nu hen til Fru Møllers Broder. Denne satte sig paa det forreste Sæde med Mariane og sin Datter, begge Modrene paa det midterste, tre Drenge paa det bageste og

den Tjerde hos Rudffen. Da denne Plads var den kjæreste for Drengene, skiftedes de til at sidde der. Selskabet kjørte nu ligetil Bageren udenfor Lyngby, hvor der blev kjøbt Brød. I Sorgenfri spistes Frokost, og derfra gik Touren til Jægerbækken i det yndige Frederiksdal. Her fandt Børnene en herlig Leilighed til at lege Klovre, spille Boldt, klavre op og ned ad Bækken og at gynge. Pigerne samlede desuden Blomster, hvoraf de bandt Krands og Bouquetter.

Da de havde spist til Middag gik Mariane, spisende paa et Stykke Kage, omkring paa en Plads for at søge efter flere Blomster; her saa hun en lille, fattigt klædt Pige, som sagte og undseelig, langt fra ikke i den slemme Tiggertone, bad om lidt til at købe Brød for. Mariane spurgte, om hun ingen Forældre havde, hvortil hun svarede, at hendes Fader var død, og at hendes Moder, som boede i et Hus i Skoven, havde i nogen Tid været syg og kunde altsaa Intet fortjene: idag havde de slet intet havt at spise, og hendes Moder havde derfor sagt, at hun maatte gaae ud og bede gode Mennesker om lidt

til Hjælp i deres Nød. Det gjorde Mariane ondt for den lille Pige, og hun gav hende strax sin Kage; Barnet tog med Begjærlighed en Mundfuld deraf, men sagde, at den smagte saa sød og deilig, at hun heller vilde gjemme den til sin Moder. Mariane bad hende følge med til de Andre; her fortalte hun om den syge Kone og om hvorledes den lille Pige havde gjemt sin Kage til hende, uagtet hun selv var meget sulten. Fru Møller forsynede det stakkels gode Barn med Mad, og Onkelen fulgte hjem med hende, for selv at overbevise sig om Familiens Tilstand. Han syntes godt om den syge, skuffelige Kone og lovede at sende hende en Væge, lagde nogle Penge paa Sengen, og skyndte sig tilbage til de Andre, som ventede paa ham for at kjøre videre. Han bad sin Søster igjen at lægge Veien om ad Lyngbye, for at han der kunde anmode en Væge, som var en gammel Bekjendt af ham, om at tage hen til Konen, og for hans Regning skaffe hende den fornødne Medicin og Hjælp. I Lyngbye traf han Doctoren, og efter at have aftalt det Fornødne med ham, kjørte de igjen nem Rundtofte til Hjortekjærshuset i Dyrehaugen,

hvor de først drak Kaffe og senere ud paa Eftermiddagen Thee.

Her fornøiede Dnkelen Bornene ved at roe dem ud i det Kjør, som ligger tæt ved Huset, og hvori der er en lille De. Paa denne gik de op, og da Carl her lod omkring, fløi pludselig en Fugl iveiret tæt ved ham, og han saa en Rede, som Fuglen i sin Skræk havde forladt, og hvori laae 6 nydelige, graa- og sortspættede Æg. En af Skolekammeraterne sagde, at det var Vibecæg og at han vidste, de smagte godt, naar de bleve kogte; han bukkede sig alt for at tage dem, men Dnkelen standsede ham, idet han sagde:

"Betænk først, om det ikke er Synd at tage Æggene fra denne lille Fugl; den kommer snart tilbage, og naar den finder sin Rede tom, hvor bedrovet vil den da ikke blive?"

Drengen svarede, at der var mange Folk, som kjøbte af disse Æg, fordi de smagte bedre end Hønsæg, saa var det da ogsaa Synd af dem?

"Der er den Forskjel," sagde Dnkelen, "at de, som samle disse Æg til Salg, ere fattige Folk, der kunne

behøve denne Fortjeneste, og naar Eggene først ere tagne af Reden og ere blevne kolde, lægger Fuglen sig ikke mere paa dem. Naar derfor Eggene bringes omkring til Salg, kan man gjerne kjøbe dem, men skulde vi her, blot for at faae en lækker Mundfuld, forstyrre Fuglen i at udfække sine Unger?"

Alle Bornene raabte: "Nei, lad os bare gaae bort, at Eggene ikke skulle blive kolde."

De gik til den modsatte Side af Den, stode der ganske stille, skjulte af Buske, og havde snart den Glæde at see Biben komme tilbage og lægge sig til Ro paa Reden. For ikke igjen at forstyrre den, listede de sig sagte til Baaden og roede langt gladere bort, end om de havde taget Eggene og nu maaskee maattet høre den arme Fugls Skrig derover.

Da de igjen kom iland, saae de en stor hvid Hjort med to udmærket store Horn oppe ved Huset. De standsede, men da de lagde Mærke til, at den spiste Brod af Fru Møllers Haand, kunde de nok tænke, at den maatte være tam; de skyndte sig nu derhen og morede sig længe ved ligeledes at fodre den af Hænderne; de spurgte den gamle Skovfoged,

som boede der, hvorledes han havde faaet den store Hjort saa tam?

Han svarede: "Det er næsten 30 Aar siden at jeg fandt den i Skoven; det stakkels Dyr havde brækket det ene Been og laae derfor ganske stille, da jeg nærmede mig. Den var ung og ikke nær saa stor som nu, jeg kunde derfor tage den paa mine Arme og bære den hjem. Her forbandt jeg den, og min kjære salig Kone hjalp mig. Jeg kan endnu see hende, hvor omhyggeligt hun holdt Benet, medens jeg lagde Bindet om." Den Gamle afortørrede et Par Taarer, og vedblev: "Dyret blev lagt paa et godt Leie, og vi passede den troligt indtil den var saa rask, at den igjen kunde gaae. Men vi havde nu faaet den saa kjær, at vi gjerne vilde beholde den; dog var det jo Synd at holde en Hjort indespærret. En Morgen tidlig — det var netop min Geburtsdag — sagde jeg til min Kone, at det Første jeg paa denne Dag vilde foretage mig, skulde være at give den Hvide (saaledes kaldte vi den) sin Frihed. Jeg førte den herud paa Marken, og vi stode begge her paa dette Sted, for at see den

springe afsted til Skoven. Dog nei, det tro Dyr blev staaende og strog sig kjælent op af os ligesom om den vilde sige: "jeg bliver hos Eder." Vi saae paa hinanden med Taarer i Øinene, og min kjære Kone kyskede mig og sagde: "Vi Mennesker kunne lære af dette umælede Dyr at være taknemmelige!" Fra den Dag af har Hjorten gaaet frit omkring; undertiden gaaer den med de andre Dyr ind i Skoven, men kommer altid tilbage igjen, og nu kan jeg heller ikke undvære den."

Her tog den gamle Mand Hjorten om Halsen og denne lagde sine store Horn kjælent omkring ham.

Imidlertid var det blevet Aften, og man skulde føre hjem. Efterat Alle havde sagt et venligt Farvel til Skovfogden og klappet den hvide Hjort endnu engang, toge de afsted, og, skjøndt det gik rask, blev det dog sildt, inden Enhver kom til Sit. Fru Møllers Børn takkede deres Moder hjerteligt for denne fornøielige Dag, og Mariane sagde, at hun aldrig før havde været saa lykkelig som nu. Hun tænkte ofte paa, hvor underligt det var, at hun levede i den samme Verden og med de samme Mennesker

som før, og dog forekom Alt hende saa langt anderledes og bedre.

Hvoraf troer Du, min lille Kæser! at det kan komme?

Jeg troer, at hendes Tilfredshed kom af, at hun nu havde lært at finde Glæden i at være god.

Næret efter foretog det samme Selskab den samme Tour. Det fornøjede dem at træffe den syge Kone rask og at see hendes og den lille Piges Glæde over at kunne takke dem for deres Hjælp. I Hjortekjærs-huset derimod bleve de bedrøvede ved at høre, at den gamle Skovfoged var død, og at den tamme Hjort fort efter, rimeligvis af Længsel, ogsaa var død. Dens store Horn bleve satte over Husets Dør; men da dette senere er ombygget, ere de borttagne. Baade Kjæret og Den ere siden den Tid blevne betydelig mindre; dog kan man endnu roe over til Den, hvor Biberne vedblive at bygge deres Neder.

Niels Plukrose.

Niels var en god, rask, men meget hidfig Dreng, som ikke havde synderlig Lyst eller Stadighed til at lære. Han havde ingen Soffende, men benyttede dagligt den Tilladelse, han havde faaet, at besøge en Bekjendt af sin Fader, Assessor Bruun, som havde 3 Døttre og 3 Sønner. Med disse tumlede han sig i deres store Gaardsrum, og han var der en velkommen Gjest, uagtet hans Hidfighed ofte gav Anledning til smaa Batailler.

En Dag, f. Ex., da Assessoren og Fruen vare ude, spillede Bornene Boldt i Gaarden og morede sig godt, indtil en af Drengene kastede Nielses Boldt i et Rar Vand, hvorved den blev ubrugelig, og da han nu paa en uartig Maade loe deraf, blev Niels hidfig og slog ham. Drengen flygtede op i et Bæ-

relse i Stueetagen, Niels forfulgte ham, og de andre Born løb efter og omringede Niels, som var kommen til at ståe ved et aabent Vindue.

Den ældste Datter raabte flere Gange, at de maatte tage sig iagt for Faders Barometer, som just hang der, men Niels brød sig ikke derom, han fægtede og slog saa heftig omkring sig, at han tilsidst stødte mod Barometeret, saa at det faldt paa Gulvet og gik i stykker. Nu var Nielses Hefstighed forsvunden, han stod taus og forfærdet.

De øvrige Born raabte i Munden paa hverandre: "Barometeret! Hvad vil Fader sige? Du bliver ulykkelig, Niels! Fader holder saa meget af Barometeret, han kan ikke undvære det; Ingen af os tør sige det."

Niels blev kjed af al denne Snakken og bestræbte sig for at komme ud, men da Bornene indesluttede ham og sagde, at han skulde blive og selv sige det, blev han desperat, vendte sig hurtig og sprang i et Nu ud af Vinduet ned i Gaarden, hvorfra han i fuld Fiirspring løb ud af Porten og hjem.

Her fortalte han strax den Fortred, han havde

gjort, hvorover hans Fader blev meget ilde tilmode og sendte, førend Assessoren kunde være kommen hjem, Bud efter Barometeret, for, saa hurtig som muligt, at lade det istandsætte. Dette beroligede Børnene, saavel som, at de horte af Buddet, at Niels ikke var kommen til nogen Skade. Han havde nemlig haft det ubegribelige Held at komme uskadt fra sit vovelige Spring. Faderen takkede i sit Hjerte den gode Gud, der havde frelst hans ubesindige Søn fra at slaae sig ihjel eller blive en Krob-ling for bestandig, men han glemte heller ikke alvor-ligen at foreholde Niels, hvilke skræffelige Følger hans Hidseghed og Forvovenhed denne gang kunde have haft.

Da Niels var 8 Aar gammel, besluttede hans Fader at sætte ham i Skole, og da han første Gang skulde gaae derhen, sagde Faderen til ham:

"Du vil iblandt saa mange Dreng, som Du herefter daglig kommer til at omgaaes med, sikkert træffe paa nogle, der ikke ere gode, og som gjerne ville forføre Andre til ikke at være bedre, end de selv. De forstaae saa godt at skjule det Utilladelige

i deres Handlinger, at Du maaſkee ikke ſtrar kan indſee, hvor urigtigt det er, ſom de foreſlaae Dig, og Du kan derved i et Dieblif let blive friftet til at foretage Dig noget, ſom Du ſenere vil komme til at fortryde. For at undgaae dette, ſkal Du ved ethvert Foretagende, hvorved Du tvivler, om det er ret eller ei, hurtig ſpørge Dig ſelv, om Du uden Skamfuldhed vil ſige det til mig eller til din Moder; er dette ikke Tilfældet, da ſkal Du med Beſtemthed afſlaae at deeltage deri. Benyt ved alle Leiligheder denne min Rærdom, da vil Du med Guds Hjælp forlade Skolen ligesaa ufordærvet, ſom Du nu kommer ind i den."

Niels kyſſede ſin kjærlige Faders Haand og gif bort med det Forſæt, altid at ville glæde ſine Forældre ved ſin Flid og gode Dpførſel.

I Begyndelſen var det ham ſvært med de mange Lectier, han fik, og iſær faldt Regningen ham vanskeligt, men han erindrede ſig ſtedſe ſit gode Forſæt, ſkammede ſig ved at ſtaaе tilbage for de andre Born og lærte ſnart at anſtrengre ſig. Hans Characterer bleve hver Uge bedre, og efter et Par Maaneders

Forløb blev han endogsaa Dux i sin Klasse. Det morede ham at brydes med de andre Dreng, men han var altid skaansom imod de Mindre; imod dem, som vare større, brugte han derimod alle sine Kræfter og blev ved disse og ved sin Behændighed ofte Seierherre, dog uden at gjøre den Overvundne Fortred. Men blev han hidsig, glemte han alle Hensyn, og saaledes kom han engang i sin Hæftighed til at slaae en Dreng saa haardt til Jorden, at denne blev liggende som død, og Blodet styrtede ham ud af Næsen. Niels blev naturligviis umaadelig forstræffet; paa hans Angstisfrig kom Læreren til Hjælp, og Drengen blev igjen bragt tillive, men Synet af den blege og blodige Kammerat, tilligemed Skrækken over, at han her i sin Hæftighed nær kunde have dræbt et Menneske, gjorde et stærkt og uudslætteligt Indtryk paa ham.

Det var saaledes anden Gang at en ubesindig Handling, hvis Følger han ikke kunde beregne, fik et heldigt Udfald; Tanken herom bragte ham til alvorligen at erindre Faderens Formaning, og det

lykkedes ham ogsaa bedre i Fremtiden at blive Herre over sig selv.

Skolens Nabo, Herr Borch, havde en Have, som kun var skilt fra Legepladsen ved et Plankeværk, ved hvilket der stod et Æbletræ. Da Nielses Klasse en Dag kom ned for at lege, bleve Drengene opmærksomme paa, at Herr Borchs Æbler vare modne; de styrtede alle hen til Plankeværket, og ved at den ene Dreng stod op paa Skuldrene af den anden, lykkedes det dem at kunne plukke deraf.

Niels var fulgt med Sværmen, men pludselig erindrede han sin Faders Værdom, og da de Andre kaldte paa ham, for at han skulde hjælpe dem, sagde han, at Æblerne tilhorte ikke dem, de havde altsaa ingen Ret til at plukke deraf og bad dem lade det være.

Drengene sagde, at det var en tøffet Snak, Ingen kunde forbyde dem at tage de Æbler, som de kunde naae; han forstod saa godt at flåre, og han skulde kun hjælpe med.

Niels svarede bestemt Nei og forestillede dem, at de vilde dog ikke, at Lærerne eller Herr Borch maatte see, hvad de foretog sig, alene deraf kunde de vide, at det var galt.

Men Drengene loe og raabte: "See til Cujonen Niels, han tør ikke røre ved et Eble, hvor han er fød, hvor han er flog, han vil lære os Andre." Og de kastede et Eble paa ham.

Niels blev hidsig og foer hen, for at slaae de uartige Drengene, men han betvang sig, vendte sig hurtig bort, greb en Spade, som just laae der, og gav sig ivrig til at grave, uden at bryde sig om alle deres Spotterier.

Lidt efter hørte han Nogen spørge med en vred Stemme: "Hvem stjæler af mine Ebler?" og han saa Herr Borch over Plankværket, hvor han var krobet op paa en Stige, og nu skiændte dygtig paa Drengene. Disse søgte saa hurtigt at komme ned, at den Ene faldt ovenpaa den Anden og løb derefter om i en Baggaard, for at skjule sig, ligesom Tyve. Niels blev alene staaende; Herr Borch saa vredt til ham og sagde, at han var nok den Værste, siden

han ikke engang skammede sig. Men da Niels rolig gik hen til ham, saa ham lige i Øinene og forsikkrede ærligt, at han ikke havde plukket med, troede Herr Borch ham. Idetsamme raabte Læreren "Op!" og da Niels tilligemed de andre Drengene vilde skynde sig op, bad Herr Borch ham komme ind til sig, naar han gik fra Skole.

Da han nu efter Skoletiden kom ind til Herr Borch, tog denne venligt imod ham og sagde, at det glædede ham, at han kom, thi han saa deraf, at han ikke havde taget fejl af ham. Han spurgte ham derefter, hvorfor han ikke havde plukket af Frugten ligesom de Andre. Niels fortalte da, hvad hans Fader havde sagt til ham den første Dag, han skulde i Skolen, hvorledes han idag havde fulgt denne Formaning, og hvorledes Alt var tilgaaet.

Herr Borch. Du har en god Fader, min Dreng, og jeg troer at turde sige, at han har en god Son. Stig mig, holder Du af Æbler?

Niels. Ja det gjør jeg rigtignok.

Herr Borch. Saa tag af disse, jeg her har, saa mange Du har Lyst til og kan bære.

Niels takkede og tog nogle i sin Lomme.

Herr Borch. Kan Du ikke bære flere?

Niels. Jo jeg kan, men jeg vil ikke tage saa mange af de deilige Æbler fra Dem.

Herr Borch. Jeg har nok tilbage til mig, tag Du kun.

Niels kunde nu, uden at være ubestødet, tage flere, og Herr Borch hjalp selv at fylde alle hans Lommer. Da de vare færdige hermed, sagde Herr Borch:

"Jeg har her et Kræmmerhuus med nogle Viin-
druer af min Have, vil Du bære det hjem med?
Siig til dine Forældre, at jeg, ved at see din Op-
førsel idag, ret har fattet Godhed for Dig, og bed
dem tillade, at Du undertiden maa besøge mig.
Maaskee er Du mig da behjælpelig med at afplukke
min Frugt?"

Han flappede venligt Niels paa Skulderen,
denne takkede og forlod Herr Borch med et tilfreds
og fornøiet Sind, kom glad springende hjem og for-
talte Alt, hvad der idag var hændet ham.

Niels havde ved denne lille Begivenhed saa tydeligt følt, hvor lykkelig man er ved ikke at foretage sig noget, som man behøver at skjule, at det havde en vigtig Indflydelse paa hele hans Fremtid. Han besøgte ofte Herr Borch, og denne blev ham en kjærlig og hjælpsom Ven.

Lærken og Canarifuglen.

William kom en Dag springende ind til sin Fader og bad: "Kjære Fader! tillader Du, at jeg kjøber mig en Lærke? Her er en Mand nede, som har nogle, han vil sælge; jeg har selv Pengene dertil, naar Du kun vil tillade, at jeg kjøber den.

Faderen. Vilde Du virkelig holde en Lærke indesluttet i et Buur? Du har da vist ikke læst i Naturhistorien om denne Fugl, og jeg vil derfor først fortælle Dig lidt om den. Lærken bygger sin Rede paa Marken i Tuer eller i smaa Jordybninger, og medens Hunnen ligger der for at udruge Ungerne, synger Hannen for den, idet den stiger høit op i Luften. Naar Du om Foraaret glæder Dig over at høre dens deilige Sang og seer den hæve sig i Luften, kan Du være sikker paa, at dens Rede med

Mage og Unger er under den. Netop fordi Lærken flyver op i Luften, medens den synger, lider den maaskee mere, end andre Fugle ved at være indespærret, og naar den holdes fangen, kan man ofte see, hvorledes den slaaer med Bingerne imod Buret, saaatidt den synger, fordi den da, efter sin Natur, skulde hæve sig i Luften. Vil Du, min Dreng, nu da Du veed dette, endnu kjøbe en Lærke?

William. Nei langt fra, det var stor Synd! Jeg vil løbe ned for at sige Manden, at jeg ingen kjøber — eller — der falder mig noget ind.

Med disse Ord løb han hurtig bort.

Hvad troer Du, min lille Læser! at han har ifinde?

Noget efter kom han fornviet tilbage og sagde: "Manden havde fire Lærker; da jeg havde kjøbt dem alle, aabnede jeg Døren paa Buret, og jeg blev saa glad ved at see den ene efter den anden flyve ud; de steg op i Luften og qviddrede ret ligesom for at takke mig. Nu, tænker jeg, synger hver over sin Rede, og at Hunnen bliver glad, naar den igjen seer sin Mage og hører dens Sang. Men, kjære

Fader! er det ogsaa Synd at kjøbe Canarifugle? Manden har en til Salg, som synger saa smukt.

Faderen. Med dem forholder det sig anderledes, fordi de blive bragte hertil fra de sydlige og varme Lande. Dersom vi gave dem deres Frihed, døde de snart af Kulde og Hunger; thi de kunne ikke selv hertillands finde deres Føde, og desuden taale vore Fugle ikke de Fremmede; de vilde forfølge dem og hafte dem ihjel med Næbet. Du kan derfor nok kjøbe en Canarifugl, og jeg gjorde Dig gjerne den Fornoielse at eie een; men kan jeg være sikker paa, at Du med stadig Omhu vil passe den?

William. Det skal jeg nok, det er just en Fornoielse, at jeg ganske alene sørger for den.

Faderen. Tor jeg ogsaa stole paa Dig? Dersom Du glemte den, vilde det inderlig fortryde mig at have givet Dig denne Tilladelse.

William. Hvor kan Du troe, at jeg skulde glemme saadan en kjær lille Fugl? nei, det kan Du være rolig for.

Faderen. Nu vel, saa vil jeg troe Dig og overlade Fuglen alene til Dig.

William takkede glad sin Fader og var i en Hast nede hos Manden, hvor han kjøbte Canarifuglen. Han fik et Fuglebuur hos sin Moder, hvilket han bestrøede med Sand, kom Fuglefros i Kassen, Band i Glasset og satte Fuglen derind. Hver Morgen gjorde han Buret reent og kom ny Væde og Vand deri. Fuglen sang smukt, ja blev endogsaa lidt tam, og William havde megen Glæde af den.

Efter et Par Maaneders Forløb maatte hans Forældre reise bort paa nogle Dage og kunde ikke have Bornene med; disse skulde, naar de ikke vare i Skolen, opholde sig hos en Onkel, der boede i Nærheden, og i den korte Tid, de paa denne Maade bleve i Hjemmet, vare de betroede til en gammel paalidelig Tjeners Omsorg.

I de første Dage passede William sin Fugl som sædvanligt, men den tredie Dags Aften kom Bornene meget sildigt iseng og derfor lidt vel sildigt op den næste Morgen, og maatte altsaa skynde sig, alt hvad de kunde, for at komme tidsnok til Onkelens, med hvem de skulde kjøre ud, thi den Dag begyndte Ferietiden. Dagen tilbragtes i Lystighed og Udspredelse, og de

kom atter sildigt og søvnige hjem. Næste Morgen bleve de vækkede af en lille Fætter, som indbød dem fra sine Forældre til at følge med paa en Tour til Røeskilde, hvor der var Marked; men de maatte komme strax og skulde ikke opholde sig med at drikke Thee, thi hans Moder havde det færdigt til dem. Fætteren var behjælpelig med deres Paaflædning, og under Spøg og latter skyndte de sig bort.

Tror Du, min lille Læser! at William i disse Morgener tænkte paa sin Fugl?

De kom atter sildigt hjem. Den næste Dag ventede man Forældrene, Børnene gif derfor ikke ud, og da William nu blev i sine sædvanlige Omgivelser, kom han ogsaa til at tænke paa sin Fugl, men det var med uudsigelig Skræk. Han turde ikke gaae ind i det Bærelse, hvor den hang; thi han frygtede for at see Følgerne af sin Vetsindighed. Endelig tog han Mod til sig og aabnede Døren; der var ganske stille, han figgede ind, der var ingen Fugl at see, og da han derpaa frygtssomt nærmede sig, saae han sin lille Indling ligge død med udstrakte Vinger paa Bunden af Buret. William gav

et høit Skrig ved dette Syn og stod et Dieblit ubevægelig af Skræk og Sorg; derpaa tog han Fuglen, aabnede dens Næb, for at hælde lidt Vand deri, men det løb ud igjen; han søgte at opvarme den, men den rørte sig ikke. Nu kaldte han paa Tjeneren og bad ham om Hjælp for igjen at bringe Fuglen tillive; men Alt var forgjeves; den lille Stakkel var og blev død.

Tjeneren bebreidede sig, at han ikke havde erindret William om Fuglen eller selv sørget for den; men William var billig nok til ikke at ville give Andre, end sig selv Skylden; thi Ingen uden han selv var vant til at tænke paa Fuglen, som hang i et Bærelse ved Siden af Bornenes Sovestue, hvor de kun opholdt sig, naar de arbejdede og lærte Lectier, og da Ferietiden var begyndt i de to sidste Dage, kom Ingen derind.

William var naturligtvis overmaade bedrøvet; han kunde ikke holde op at græde, kunde Intet foretage sig og ønskede kun, at hans Forældre vilde komme hjem, for at han kunde lette sin Sorg ved at sige dem Alt.

Om Middagen kom Forældrene og bleve ganske forundrede over, at William ikke modtog dem nede ved Bognen tilligemed de andre Born; men saasnart de kom ind i Stuen, kastede han sig grædende om sin Faders Hals og sagde: "Fader! kjære Fader! Fuglen, min Fugl".... Graaden kvalte hans Stemme, saa han ikke kunde sige mere.

"Har jeg," sagde Faderen alvorlig, "dog troet Dig for godt? Har Du glemt Fuglen? Er den død? Siig mig hurtig Alts."

William maatte tvinge sin Graad saa meget, at han kunde fortælle, hvad der var skeet. Faderen vendte sig fra ham, bedrovet over, hvad den stakkels Fugl havde lidt og over at William saa letfindig kunde glemme det lille hjælpeløse Væsen, han havde paataget sig at sørge for. William greb sin Faders Haand, kyskede den, vadede den med Taarer og bad:

"Du maa ikke gaae fra mig, kjæreste Fader! jeg har længtes saa inderlig efter Dig. Jeg vil bede dig ret hjertelig om at tilgive mig, at sige mig, hvorledes jeg skal gjøre min Feil god igjen — af

det kan jeg jo aldrig — og hvorledes jeg atter skal kunne blive fornoiet; jeg synes, at jeg maa blive bedrøvet, saalænge jeg lever, over det, jeg har gjort imod min kjære Fugl.”

Faderen blev bevæget over Williams oprigtige Sorg. Han tog ham i sine Arme og sagde:

”Det er mig kjært, at Du saa alvorligt fortryder din Feil og det gjør mig ondt for Dig, at Du ikke kan gjøre den god igjen; thi det, som din Fugl har lidt, kan ikke forandres; men dersom Du lader denne din Forsømmelse være Dig en virksom Værdom for Fremtiden til noiagtig og udholdende at udføre, hvad der paaligger Dig, da vil jeg igjen faae Tiltro til Dig, og Du vil atter kunne blive tilfreds.

Denne Faderens Godhed imod William var ham en stor Beroligelse; alligevel hengik lang Tid, inden han ret blev fornoiet igjen, og midt under hans Arbeide og hans Lege forstyrrede ofte Tanken om hans Fugls Lidelser ham. Fuglen blev udstoppet, og William betragtede den ofte med Smerte. Han

beholdt den saalænge han levede, og Synet af den døde Fugl har mange Gange i hans modnere Alder erindret ham om, at man altid, i det Smaa som i det Store, skal ærligen holde sine Løfter og trosligen udføre de Arbejder og Forpligtelser, man har paataget sig.

Fødselsdagen.

I Bredgaden i Frederiksberg By saa man en Eftermiddag en lille Pige ofte at titte ud af Porten paa en stor Gaard; det var Justitsraad Thicks Datter, Hanne, der ventede flere smaae Venner, som vare indbudne i Anledning af hendes tiaarige Fødselsdag.

Iblandt de Indbudne var Capitain Mordk og hans Kone med deres fire Born. Emilie, den ældste Datter, var i lige Alder med Hanne, derefter kom to Sønner, Carl og Rudolf, og den Yngste, Louise, var en lille Pige paa 5 Aar. Disse Born bleve opdragne med megen Omhu og holdte til punktlig Lydighed. Naar de f. Ex. spadserede med Forældrene, fik de ofte Tilladelse til at gaae paa Skrænter, Grofstekanter og lignende Steder, fordi de tidligt vare vant til Behændighed, til at hjælpe sig selv

og til en vieblikkelig Lydighed. Blev der sagt "Stop" stode de strax stille, om de endogsaa vare i nok saa stærkt Løb, og blev der kaldt paa dem, kom de strax, uden Ophold. Kun den lille Louise var endnu ikke rigtig kommen i Bane med denne hurtige Lydighed; hun løb som oftest endnu et Par Skridt, før hun standsede, og blev der kaldt, tøvede hun lidt eller saae sig først om, før hun kom. Dette forvoldte hende ofte Skjænd og Straf, hvilket ogsaa var Tilfældet denne Eftermiddag, da Forældrene gik med Børnene ud til Justitsraadens.

Paa Gamle-Kongesvei morede Børnene sig med at stille sig i en Række og see, hvem der hurtigst kunde løbe baglænds; men paa eengang opdagede Faderen, at der var gravet en smal Kende tværs over Gangstien, hvorfor han pludselig raabte "Stop!" De tre Børn stode vieblikkeligt; men Louise fulgte sin gamle Bane og løb endnu et Par Skridt, hvorved hun traadte i Kenden og var falden bagover, hvis Faderen ikke var ilet til og havde grebet hende. Hun maatte saaledes takke ham for, at hun ikke kom til Skade, men hendes hvide Kjole blev smurt og

traadt itu, hvorfor Moderen maatte gaae ind i et Huus med hende, for at faae den afvadsket og nogenlunde sammensyet.

Louise fik naturligviis mange Skjænd, og hendes Fader sagde hende, hvor let hun kunde have brækket et Been eller forslaaet sit Hoved slemt, saa at hun maatte være glad ved at slippe med den Skam, at komme i Selskab uordentlig i sin Paaklædning. Louise græd, bad sine Forældre om Forladelse og lovede at udvise hurtigere Lydighed i Fremtiden; imidlertid blev det befalet hende at gaae stille ved Siden af Forældrene den øvrige Dei. Hun saa, hvorledes hendes Soffende sprang muntert om i Frederiksberg-Allee, men hun overholdt, hvad der var hende befalet, og blev gaaende ganske stille.

Da de kom til Dampvognen, fik Børnene Tilbudelse til at gaae over i den nærmere Allee, for der bedre at kunne see paa de Kjørende; men Louise blev staaende og bad ikke, om at maatte gaae med. Faderen sagde til hende:

"Jeg seer nu, at Du overholder min Befaling; lad mig see, at Du ogsaa gjør Dig Umage for

hurtigt at adlyde, og jeg vil da kunne give Dig den samme Frihed som dine Søskende."

Louise kyskede sin Faders Haand og lovede atter alvorlig Bedring. Hun fik nu Tilladelse at gaa med de andre Børn, og, for at prøve hende, kaldte Faderen senere et Par Gange, og hun kom strax uden at see sig om. Engang sagde han "Stop!" fordi der kom en Vogn jagende ud af en Gaard; hun standsede vieblikkeligt ligesom de Andre, og Forældrene viste hende nu deres Tilfredshed dermed.

Saa snart de vare komne i Bredgaden, saae de Hanne, som stod i Porten og ventede; Børnene løb til hende, gratulerede, og da de vare komne op i Stuen, bragte hver hende en lille Gave, som i Forveien var baaret derud og holdt skjult for Hanne.

Emilie, som vidste, at hun holdt meget af Kokosnødder, havde forskaffet sig en, af Størrelse som et Hoved, paa denne havde hun klistret et Papiir, der var malet som et Ansigt, bundet et Par Kroller derpaa og sat en Kappe derover, som hun selv havde syet og som Hanne kunde bruge under sin Hat.

Saaledes var Rødden skjult og saae ud som et pænt Hoved, hvilket morede Hanne meget.

Carl havde udskåret et Græskar saaledes, at det fik Form som en Kury med Hank over; han havde taget Kjerneerne ud, fyldt det med Kirsebær, og lagt en Krands af smaa Blomster om Kanten, hvorved det Hele saae smukt ud.

Rudolf bragte hende en Kasse med Sivdukker, som hans Moder havde pyntet som smaa Damer, og det morede Hanne meget at sætte dem paa Hovedet og at see dem vende sig selv, saa at de strax igjen kom til at staae rigtigt.

Louise havde taget 4 af sine største og smukkeste Deviser, svøbt dem pænt ind i Papiir og puttet dem i Lommen. Hun gav Hanne Papiret og glædede sig ret til, hvor Deviserne vilde fornøie hende; men hvor ilde blev hun tilmode, da Hanne aabnede dette og hun saae, det kun indeholdt Stumper og Stykker; ikke een af Deviserne var heel! Louise blev rød; hun tænkte strax, at dette Uheld var en Folge af hendes langsomme Lydighed og stod med nedslagne Dine.

"Na," sagde Rudolf, "det er skeet paa Veien, Louise adlod som sædvanligt ikke strax, hun var derfor nær faldet, og den Gang ere Deviserne gaaet itu." —

Carl trak ham i Armen og sagde sagte til ham: "Det er en Skam for Louise, at hun var ulydig, og Du skulde ikke have talt derom her. See, hvor skamfuld hun er."

"Du har Ret," sagde Rudolf, "derpaa tænkte jeg slet ikke. Det gjør mig ret ondt!"

Han sprang hen til Louise, tog hende om Hovedet, kyskede hende og sagde saa hoit, at Alle kunde høre det:

"Louise er ellers saadan en god, lille Pige, og hun har allerede idag begyndt at blive lydig."

Hun lagde sit lille Hoved op til ham og var ganske undseelig.

Alle Bornene gik ned i Gaarden, for at see nogle tamme Kyllinger. Hanne satte sig paa en lille Stol, tog en Kurv med Brød paa Skjødets, kaldte: Putte, Putte, Putte! og var i et Dieblit omringet af 40 Kyllinger, so egjærligt toge Brød af hen-

des Hænder. Men da hun ikke kunde række til dem alle, floi nogle op paa hendes Hoved, Skuldre, Ryg og Skjød, og hun skyndte sig at forsyne dem. Til sidst rakte hun Armene ud, de smaa kjælnede Dyr floi op ad dem, og det saae net ud, hvorledes hun der sad ganske bedækket af Kyllinger. Hun strog dem sagte ned af sig, men de vare saa hurtigt oppe igjen, at hun havde vanskeligt ved at komme fra dem.

"J kunne vist begribe," sagde Hanne, "at jeg bliver bedrøvet, hver Gang jeg horer, vi skulle have Kyllingesteg, thi saa mister jeg jo nogle af mine smaa, rare Dyr. Igaar var her 50, men Moder har ladet slagte 10 til idag. Jeg havde langt hellere undværet Steg og beholdt Kyllingerne."

"Men," sagde Emilie, "Kyllingerne blive da ikke ved at være smaa, og naar de først ere blevne til Høns, kan Du jo ikke saaledes lade dem flyve om paa Dig. Det kunde ellers see morsomt nok ud, om en stor Hane stod paa dit Hoved og galede, og Hønsene lagde Æg i dit Skjød og dine Hænder."

Børnene loe herover, og Alle gif derefter ind i Haven, hvor Hanne forte dem til et yndigt lille

Lysthuus, hvormed hendes Forældre havde overrasket hende om Morgenens; men hvor forundret blev hun nu ved at see et Bord derinde og høre af sin Moder, at hvad der stod derpaa, var en Gave til hende. Der var en Dug med smaa Servietter, smaa Tallerkener og en liden Sukkerskaal med Stroeskee og Sukker i. Hun fløi til sine kjærlige Forældre, takkede dem ret meget, og da hun igjen vendte sig, havde Tjeneren sat et stort Fad med Jordbær paa Bordet. Moderen bad hende selv at være Bertinde, og da Hanne havde faaet sine Gjester ordnede, lagde hun Jordbær for paa sine smaa Tallerkener og lod sin egen Sukkerskaal gaae rundt dertil. Da denne kom til Emilie, sagde hun sagte til Louise:

”Naar vi her blive betroede selv at tage Sukker, maae vi være beskedne og ikke tage for meget.”

Paa den anden Side af Bordet sad en Dreng, som sagde til sin Nabo:

”Det er herligt, at vi her kunne tage saa meget Sukker som vi have Lyst til.” Og han stroede dygtig tykt paa.

Jeg behøver ikke at spørge Dig, min lille Kæser, hvilken af disse to der var artigst.

Da dette Maaltid var forbi, legede Bornene muntert i Haven; men da Drengene begyndte at lege Røvere, blev det for voldsomt for Pigerne, som nu fik Tilladelse til at faae en lille Botte med Sand ned i Lysthuset. Det fugtige Sand blev trykket fast i forskjellige Stykker smaat Kjøkkentoi, og naar det blev vendt paa Tallerkener, stod der mangen deilig Budding og Tærte, som blev skaaren i stykker og budt om med næsten ligesaa megen Fornøielse, som om den havde været spiselig. Med Fingerboller, som de, efter at have fyldt dem med Sand, vendte om, fik de hele Regimentet af Soldater, omkring hvilke de lagde Bolde og Batterier. Emilie tilbød sig at lave en Have af Sandet og, for at blive hurtig færdig, satte hun de Andre i Bevægelse med at hente Blomster, Græs, Mos, Stene og smaa Grene af Grantræer og Buske. Bornene løb saa hurtigt fra og til Lysthuset, at man kunde ligne dem ved Myrerne, som i bestandig Travlhed løbe fra og til deres Tuer. Sandet blev bredet over hele Bordet, Emilie

gjorde Gange deri, dannede Bede, hvori hun stak smaa Blomster, gjorde Bænke af Sandet, som hun belagde med Græs og satte en dyb Tallerken ned i Sandet, bedækkede Kanten med Mos og Stene, fyldte den med Vand og havde derved en lille Sø. Hun stak Grene ned i Sandet, bandt dem sammen foroven, og dannede derved et lille Visthuus, hvori hun anbragte Bænke og anlagde et Blomsterparti uden for. Det Hele blev saa nydeligt, at selv de Borne fandt Fornoielse i at betragte det. Nogle af Børnene plukkede store grønne Blade, hvori de stak smaa fine Blomster i Krands og andre Façonner. Disse, tilligemed smaa Bouquetter og Krands, bredte de paa et Bord og skiftedes til at være Kjøbere og Sælgere, hvilket morede dem herligt.

Noget efter at Selskabet havde drukkit Thee, forte Justitsraaden Børnene hen til et stort Træ fuldt af modne Kirsebær og sagde, at de heraf maatte spise saa mange Bær, som de kunde taale, men han overlod til dem selv at plukke dem af, og de maatte hermed hjælpe sig, som de kunde bedst.

Rudolf spurgte, om de maatte krybe op i Træet, hvortil Justitsraaden svarede ja, men, da Pigerne og de mindre Born ikke kunde dette, haabede han, at de Store vilde forsyne dem.

"Det skal vi nok," sagde Rudolf, idet han greb en lille Kurv, som just stod ved ham, og var den Første oppe i Træet. Drengene skiftedes til at fylde Kurven og at hidsse den ned til dem, som stode under Træet, ved et Baand, som var bundet i Hanken.

Nogle af Drengene krobe for langt ud paa Grenene; Justitsraaden raabte derfor op til dem, at Ingen maatte gaae yderligere, end de nu vare og ikke paa andre Grene, da de vare for tynde til at bære dem; de maatte lade sig nøie med, hvad de kunde naae. En Dreng, ved Navn Hans, sagde sagte til Carl:

"Jeg sidder deiligt skjult her midt inde i Træet, Ingen kan see mig, jeg vil derfor krybe lidt høiere, før at naae de store Bær, som jeg seer deroppe."

"Hvad," sagde Carl, "vil Du gjøre det, som er Dig forbudt?"

I det samme knækkede den tynde Green, som Hans traadte paa, og Carl vedblev:

"See saa, der knækkede Du en Green."

"Ti stille," sagde Hans, "der var Ingen, som horte det, tal ikke derom."

"Vil Du," spurgte Carl, "virkelig tie stille med det Gale, Du har gjort?"

"Ja," svarede Hans, "det vil jeg rigtignok; er Du saa tøset at sige noget, hvorfor Du kan faae Skjænd eller Straf?"

"Jeg vil snarere spørge, om Du er saa uartig at ville tie stille dermed," sagde Carl. "Vore Forældre have lært os, aldrig at skjule noget; vi sige det strax, naar vi komme til at gjøre noget Galt og tage taalmodig den Straf og de Skjænd, vi have fortjent, men saa ere vi igien altid glade og kunne see alle Mennesker lige i Dinene; Du derimod maa sikkert ofte være misfornøiet og leve i Frygt for at det, Du vil skjule, skal opdages. Naar vi nu komme ned herfra, skulde Du gaae lige hen til Justitsraaden og sige hvad Skade Du er kommen til at gjøre."

Hans indsaae nok, at det var godt, om han gjorde det, men han havde hverken Mod eller Eyst dertil. Da de vare komne ned, opmuntrede Carl ham igjen til at sige det, og med Eet overvandt Hans sig, løb hen til Justitsraaden og bad om Forladelse, fordi han havde knækket en Green. Denne svarede:

"Det gjør mig ondt for mit Træ; Du maa ogsaa være friben høiere, end jeg har tilladt."

Hans tilstod skamfuld, at dette var Tilfældet, og Justitsraaden vedblev:

"Det var meget urigtigt af Dig, men jeg tilgiver Dig, min Dreng, fordi Du selv saa ærligt tilstaaer mig Alt."

Med disse Ord flappede han Hans paa Skulderen, og denne folte en inderlig Glæde ved frivillig og sanddru at have tilstaaet sin Feil.

Siden den Tid skjulte Hans aldrig de Feil, han begif.

Jeg behøver heller ikke her at spørge Dig, min lille Læser! om Du synes, Hans gjorde Ret; men

jeg vil inderligt og alvorligt bede Dig, altid at følge Carls Exempel, og Du vil, ligesom han, føle Dig tilfreds og glad. Skulde Du blive fristet til at holde noget skjult, da vil Du lettest kunne overvinde Dig selv og sige det, naar Du betænker, at den alvidende Gud seer Alt, hvad Du foretager Dig, og at Du, ved at fortie en Feil, endnu begaaer een til.

Efterat der endnu var spillet Ring, kom Selskabet tilbords, hvor de stegte Kyllinger smagte Alle, selv Hanne, fortræffeligt. Da man netop var færdig med at spise en Kurvefage, og Enhver for sig begyndte at tænke paa den lange Hjemvei, horte man Rudsken paa en Omnibus blæse udenfor, og der blev en almindelig Glæde, da Justitsraaden sagde, at Omnibussen var til hans Gjesters Tjeneste; han formodede, at de fleste vare trætte, og han havde sørget for, at de paa denne Maade kunde komme mageligt til Byen. Forældrene takkede for denne Opmærksomhed, Gamle og Unge fik deres Løi paa, sagde fornøiede Farvel og skyndte sig at komme i

Bognen. Da Rudolf hoppede ind, traf han Hanne med, som maatte blive der til Alle vare komne ind og hun havde da megen Umage med at bane sig en Vej ud over de mange Been, som just ikke alle bleve trukne tilbage for hende. Hatte og Kommetorflæder bleve svingede ud af Vinduerne, og Bognen rullede bort under Hornets Klang og et høit Godnat fra begge Sider.

Jacob og hans Fætttere.

Ved en Udkant af Byen Sundbye=Øster paa Amager ligger en Gaard, som kaldes Rodegaard, hvor Sigbrit for mange Aar siden skal have boet. Du kjender maaskee endnu ikke noget til Sigbrit, min lille Væser, men, naar Du bliver ældre, vil Du lære af Historien, at hun, som selv var fra Holland, formaaede Kong Christian den Anden til at indkalde Folk fra dette Land, for at opdyrke Amager, som hidindtil havde været saa godt som ubrugt, fordi man antog, at det var ufrugtbart. Men disse Hollændere forstode saa godt at bearbejde Jorden til Grønsager, at de nu i mange Tider have forsynet Kjøbenhavnerne dermed. De have, med nogle Forandringer, beholdt deres hollandske Dragt og kaldes Amagere.

Jacobs Fader eiede Rodegaard, men han havde ikke Raad til at holde meer end een Karl og een Pige, og da han selv var svagelig og slet ikke kunde taale at ride, lærte Jacob, skjøndt han ikke var mere end 10 Aar gammel, at være behjælpelig med mange Ting, og at udrette Grinder, som skulde besorges langt borte.

Saaledes red han en Vinterdag til Byen for at besørge Endeel, hvoraf det Vigtigste var at bringe et Brev til deres Læge, hvori Faderen bad om Raad for sig og sin Karl, som begge vare syge. Det havde sneet i nogle Dage, saa at der laae store Sneedriver, men Veien var fastet og Veiret var godt paa nogen Blæst nær, saa Jacob kom godt til Byen.

Efter at have sat Hesten ind i en Gjestgivergaard, gik han lige til Lægen, hvor han fik den flemme Besked, at denne ikke var at træffe for Kl. 5. Han udrettede nu sine andre Grinder, sørgede for at Hesten fik Foder, spiste selv til Middag hos en Dufel og var i rette Tid hos Lægen, af hvem han modtog Recepter for de Syge; men han maatte

næsten vente en Time paa Apotheket medens Medicinen blev tillavet. Da han nu endelig kunde komme bort, var det ikke alene blevet mørkt, men stærk Blæst og Sneefog, hvorfor Gjestgiveren fraraadede ham at ride hjem den Aften; men Jacob svarede, at hans Fader saavelsom Karlen skulde have Gavn af den Medicin, som han havde med til dem og som han vidste de længtes efter; desuden vilde hans Forældre blive urolige for ham, dersom han ikke kom hjem, han kjendte Veien saa godt, at han nok turde ride i Mørke, og han tog bort med godt Mod.

Saalænge han var i Byen mærkede han ikke Blæsten saa meget, og de tændte Lygter hjalp ham til nogenlunde at see; men da han var kommen ud af Porten og over Broerne, oversaldt Veiret ham med hele sin Styrke. En Storm fra Østen med Sneefog kan neppe rase værre, end paa Amager, hvor den ingen Hindring møder; Stormen susede gennem Luften, Sneen blev kastet fra den ene Sneedrive til den anden og hvirvlet høit op i Luften, som det fineste Støv; den faldende Sne pidskede ham lige i Ansigtet, saa at baade Syn og Hørelse

forgik den stakkels Dreng, og han tabte et Dieblif Modet. Uvilkaarlig vendte han Hesten, og da han derved fik Blæsten paa Ryggen, saa at han igjen kunde aabne sine Dine og samle sine Tanker, vaag- nede Lusten at ride tilbage til Byen hos ham; men Tanken om hans Forældres Uro bestemte ham hurtig til ikke at gjøre det. Hans Faders Formaninger til at beholde Mod og Fatning, om der skulde til- stode ham noget Uheld paa hans smaa Reiser, stode nu levende for ham. Han henvendte sin Tanke til Gud og bad om Hjælp og Kraft i denne Fare, og denne korte Bøn gav ham Mod og Rolighed tilbage, saa at han ikke mere folte sig alene og hjælpeløs. Han erindrede sig at have hørt af ældre Folk, at naar Veien enten er bedækket med saamegen Snee, at den ikke kan skjælnes fra Mark og Grøfter, eller det er saa mørkt, at Rytteren ikke kan finde den rette Wei, og hans Hest er bekjendt med denne, da er det rigtigst, rolig at stole paa Dyret, som ikke vil tage feil af Veien til sin Stald og den fyldte Krybbe.

Under en Standsning af Stormen vendte han

igjen Hesten, som strax satte sig i Bevægelse, og han red nu med slap Tomme. Med Anstrengelse kunde han skjelne nogle af de velbekjendte Gjenstande paa Siderne af Veien og blev derved sikker paa, at Hesten gik rigtig. Undertiden maatte han holde stille for at trække Beiret og fordi Hesten sank i Sneen, der dog ikke var dybere, end at den kunde arbeide sig ud deraf.

Veien til Rodegaard dreier af fra Landeveien tæt uden for Sundbye-Oster, og da Jacob nu kunde skimte Husene i Byen, men ikke see Veien, var det ikke ganske uden Frygt for at komme i Groften, at han lod Hesten raade; dog, han fik ikke Grund til at fortryde det; thi det kloge Dyr dreiede om paa rette Sted og gik rolig ad den bekjendte Bei lige til Gaarden. Saaledes naaede Jacob ved Guds Bistand og ved Anvendelsen af sin Sjels og Legems Kræfter, troligen understøttet af det sikre Dyr, gennem alle Farer og Hindringer til sit Hjem.

De omhyggelige Forældre havde ladet hænge en tændt Lygte paa Porten, denne lode de staae aaben, for at den med Uro ventede Son kunde ride lige

ind. Saasnart han var staaet af Hesten, gif denne ind i Stalden og han selv sprang op af Trappen, hvor hans Moder omarmede ham og glad udbrod: "Gud være takket, at jeg seer Dig igjen, min kjære, kjære Dreng!" Jacob, som ikke græd, medens han var ene paa Beien og maatte henvende al sin Opmærksomhed paa at hjælpe sig selv, kom nu, da han var i Sikkerhed, til hjertelig at græde ligesaa vel som hans Moder. De skyndte sig ind til Faderen, som, endskjøndt han stode paa sin Søn's Behjælpssomhed, dog havde været urolig for ham i det stedse tiltagende Uveir.

Jacob fortalte, hvorledes det var gaaet ham, hvorledes Hesten havde fundet Beien, som han selv ikke kunde see, og sluttede med, at han nu var overmaade sulten. Moderen gif ud, for hurtigt at skaffe den forfrosne Søn varm Mad, og han løb imidlertid ned i Stalden, tog Sadeln af Hesten, gav den Vand og vilde forsyne den med Foder; men den betænksomme Fader havde ladet den Dagleier, som hjalp dem under Karlens Sygdom, fylde Krybben, forend han gif hjem.

Efter at have flappet den tro Hest til Tak for dens Bistand, var Jacob snart igjen oppe hos Faderen, som just tog af den medbragte Medicin og takkede ham, fordi han ikke havde ladet sig skræmme af Veiret. Jacob folte en inderlig Glæde over at have kunnet være til Nytte for sine kjærlige Forældre, og disse, saavelsom han selv, lagde sig glade til Ro, efter først ret inderligt at have takket Gud.

Ud paa Foraaret sagde Jacobs Fader til ham, at han maatte gaae til Sundbye=Vester til en Amager=kone, som de pleiede at handle med, og der kjøbe 200 Grønkaalsplanter, 50 Hvidkaalsplanter, 50 Rødkaalsplanter og 25 Blomkaalsplanter. Hos denne Kone kunde Jacob ikke faae mere end 100 Grønkaals-, 25 Hvidkaals- og 20 Rødkaals=Planter.

Hvor mange Planter mangler han nu af hver Slags?

Han spurgte forgjeves paa et Par Steder og fik endelig 50 Grønkaals- og 25 Hvidkaals=Planter.

Hvor mange Planter mangler han nu af hver Slags?

Da han nødigt vilde komme hjem med halv udført Grinde, gif han fra Huus til Huus, uden dog at kunne faae Planterne.

Paa et af Stederne bad han Konen om at give sig lidt at drikke, men hun svarede vredt, at hun havde andet at bestille, han kunde gaae til Gadekjeret, og hun smækkede Døren haardt i for den tørstige Jacob, som var ligesaa forundret som uvillig over en saadan Opførsel. Han havde ikke Lyst til at drikke Vand af Kjeret med Byens Heste og Koeer og gif videre til en Gaard, som laae et godt Stykke udenfor Byen, hvor han var saa heldig at faae 50 Grønkaals-, 30 Rødkaaals- og 25 Blomkaals-Planter.

Hvor mange Planter mangler han nu?

Efter min og hans egen Regning har han Alt, hvad han skulde have, og han begav sig paa Hjemveien.

Da han igjen gif igjennem Sundbye-Væstet, stod den vrede Kone nede ved Gadekjeret, hvor hun søgte efter Noget og skjændte paa en lille Pige, som

stod nærmere Veien og græd. Jacob spurgte Bar-
net deeltagende, hvorfor hendes Moder skjændte paa
hende, og hun sagde ham, at hun idag havde passet
Ænderne, som gif i Gadekjæret, at en hyld And,
den smukkeste af dem alle, var bleven borte, hun
funde ikke begribe hvorledes, og at Moderen sagde,
hun skulde straffes, dersom den ikke blev funden.

Jacob satte strax sin Kury ned og begyndte, af
Medlidenhed med den lille Pige, at søge med efter
Anden. Han opdagede lidt Hvidt i Græsset paa
den anden Side af Kjæret, løb derover og fandt
virkelig Anden, som formodentlig var syg og derfor
laae ganske stille, skjult af det høie Græs. Jacob
blev glad ved at have fundet den og gav den til
den lille Pige, idet han sagde: "Nu kan Du da
blive fri for Straf."

Konen, som naturligtvis blev glad ved at see
sin And igjen, blev dog lidt skamfuld over, at det
just skulde være den Dreng, som hun havde behand-
let saa uartigt, der skaffede hende den. Hun takkede
ham og spurgte lidt forlegen, om hun maatte byde
ham et Glas Vi?

Jacob svarede, at Andre havde været mere villige til at give ham Drikke, end hun, nu trængte han ikke til noget, og han skyndte sig bort.

Da han hjemme fortalte om Konen og hvor vred han var paa hende, sagde Faderen:

"Harde Du hjulpet Konen til at faae sin And igjen, dersom den lille Pige ikke havde været?"

Jacob. Nei, det havde jeg virkelig ikke, og jeg synes heller ikke, at hun havde fortjent det.

Faderen. Da er jeg vis paa, at Du havde hjulpet hende, naar Du ikke havde været vred paa hende.

Jacob. Ja, det havde jeg ogsaa, og havde hun været i nogen Fare, skulde jeg ogsaa have hjulpet hende, men her havde hun saamænd godt af at gaae noget længere og lede.

Faderen. Her vilbleder Bredden Dig, min Dreng! Var det ikke bedre, om Du hjalp Konen, naar hun trængte dertil, uden at tænke paa, at hun havde fornærmet Dig?

Jacob (efter nogen Betænkning). Jo, det var det vist ogsaa, kjære Fader!

Faderen. Nu, saa bestræb Dig altid for at overvinde den Uvillie, Du føler mod Andre, og Bredden vil da ikke forlede Dig til at berøve dem din Hjælp.

Jacobs Forældre indbode to af hans Fættre fra Byen, Christian og Paul, som vare jevnaldrende med ham, til at ligge ude hos dem i Sommerferien, og han glædede sig til al den Morsskab, de i den Tid samlede skulde nyde. Den første Morgen, Fættterne vare derude, ventede Jacob fra Kl. 6, som var den Tid, han var vant til at staae op og paa hvilken han havde kaldt paa Fættterne, indtil Kl. 8, uden at høre noget til dem. Da han nu gik ind i deres Kammer og fandt dem begge sovende ganske roligt, ruskede han i dem og gjorde Alt, for saa hurtigt som muligt at faae dem ud af Sengen. Endelig fik de begyndt paa deres Paaflædning, men de bade strax om varmt Vand til at vadske sig i, hvorover Jacob lo; thi han, som baade Sommer og Vinter vadskede sig i Vand lige fra Brønden, troede, det var Spøg; men da han mær-

tede, at de ikke vilde vadske sig i det kolde Vand, hentede han en Kande varmt og sagde, at det maatte være æfvelt at vadske sig deri. Føtterne vare af en anden Mening og benyttede med Behag det rygende Vand.

Deres Paaklædning varede temmelig længe, deels fordi de hjemme vare vant til at have Hjælp derved, deels fordi deres Klæder laae uordentlig henkastede ligesom de havde taget dem af om Aftenen. Jacob raadede dem, at lægge deres Toi ordentligt sammen og at have det, hver paa sin Stol, da vilde de være meget hurtigere færdige om Morgenens. Men Christian svarede, at om Aftenen vare de sovne og længtes efter at komme i Seng, saa kunde Ingen forlange, at de skulde lægge deres Klæder sammen; det var desuden noget, Pigen kunde besørge. Jacob sagde, at herude havde Pigen saa meget at bestille, at hun ikke kunde have Tid til Sligt.

Endelig vare de færdige, og da de kom ind i Dagligstuen, spurgte de, hvor der blev druffet Thee. Jacob svarede dem, at hans Fader længe havde været i Marken hos Høstfolkene, at hans Moder

var omkring i Huset og at hun om Aftenen havde sagt dem Husets Skik, at hvem der ikke om Morgen var ved Theebordet i rette Tid, fik ingen Thee, men maatte lade sig nøie med raa Mælk og Smørbrød, som her stod til dem. Han drak det hver Dag, fordi hans Fader sagde, det var sundere for Børn end Thee, og han fandt ogsaa, det smagte langt bedre.

Fætterne vare ikke fornoiede med dette kolde Maaltid, men da der ikke var andet, toge de tiltakke dermed. Da de vare færdige, kom deres Tante ind og spurgte, om de ikke havde Lyst til at gaae med Jacob ud i Marken, han skulde bringe Frokost og Øl til Folkene og vilde vist takke dem, om de vilde være ham behjælpelige dermed. Fætterne gik ind for at hente deres Hatte og her sagde Paul:

”Nei, det er dog lidt for galt, de give os ingen Thee, og nu skulle vi, som ere fremmede, slæbe Mad ud til deres Folk; jeg troer, jeg siger nei.”

”Det skal Du ikke, Paul,” sagde Christian, som var den Ældste og Fornuftigste, ”Onkel og Tante ere saa gode og hjærlige imod os; kunde vi være dem

til nogen Nytte, var det jo godt, og hvad Melken angaaer, da smagte den saa deiligt, den var jo næsten som Fløde; jeg har besluttet ikke at drikke andet herude."

Jacob kaldte nu paa dem, han havde faaet Tilseladelse at kjøre det Hele ud i sin lille Tjælevogn; i denne satte Drengene en Kury med Frokost til Faderen og dem selv, een med Folkenes Mad, en Bimbel med Ol og en Kury, som var tildækket med store grønne Blade og som Moderen bad dem behandle forsigtigt. De to Drengene traf Vognen, den tredie skød bag paa eller red foran som Forrider, og det gik saa raskt og muntert, at selv Paul, der begyndte med Misfornøielse, fandt det meget morsomt.

Folkene fik deres Mad, og Faderen satte sig med Drengene i Skyggen af et Træ, hvor Smørbrødet med haardkogte Æg, hjemmelavet Ost og Ræddiker lige fra Haven smagte dem deiligt. Derefter tog Faderen den tildækkede Kury og sagde:

"Hvad mon Moder har tiltænkt os her?"

Og ingen af dem blev misfornøiet ved at see den fuld af Kirsebær og store engelske Jordbær.

Da Faderen havde forsynet Drengene og sig selv, sagde han:

"Folkene, som arbejde saa troligt for os, vilde vist blive glade ved at faae nogle af vore Bær."

Jacob. Na ja! lad os give dem, hvad der er tilbage i Kurven.

Faderen. Synes I Andre det ogsaa?

Christian sagde fornoiet Ja; men Paul svarede langsomt:

"Men bryde Folkene sig noget om Frugt?"

Faderen. Det kan Du bedst faae at vide, naar Du selv gaaer hen til dem med Kurven og deler Frugten imellem dem.

Paul gjorde, hvad hans Onkel sagde, endstjondt han havde mere lyst til, at de selv skulde spise, hvad der var tilbage, og da han nu saa, hvor fornøiede Folkene bleve ved Frugten og fordi der saa venligt blev tænkt paa dem, var han langt mere tilfreds, end om han selv havde faaet al Frugten, og han lovede ved sig selv, altid at tænke paa at gjøre det godt for Tjenestefolkene. Da Paul bragte Kurven tilbage, sagde han:

"Jo, Onkel! Du havde Ret, Folkene holde rigtignok meget af Frugt, og det var rart, at Du lod os give dem noget med."

Den afsmældede Sæd blev bunden til Neg, disse igjen baaret sammen og satte i lange Hobe, og det morede Drengene meget at tage Deel i dette Arbeide, dog maatte Fættterne ofte standse og hvile, da de ved deres forkjælede Opdragelse langt fra vare saa raske og stærke som Jacob. De skulde atter om Eftermiddagen i Marken og Paul fik Tilladelse at plukke en Kurv fuld af Ribs, som han selv bar ud og fornoiede sig ved at uddele iblandt Folkene.

Om Aftenen, da Bornene kom hjem, saae de en lille, fattig Dreng, som stod ved Porten og som, idet de gik forbi, bad om lidt. Han var usselt klædt, havde ingen Troie paa, og hans Linned var meget daarligt.

"Den lille Stakkel!" sagde Paul, "kunne vi ikke hjælpe ham med noget?"

"Jo," sagde Christian, "vi kunne give ham nogle af de Penge, vi fik med herud til vor Fornøielse," og han sprang op i Huset for at hente dem.

Jacob eiede ingen Penge at give den lille Dreng; han stod lidt og betænkte sig, derpaa løb han ind til sin Moder og sagde:

"Her er en lille, fattig Dreng nede i Gaarden, som beder om lidt. Han har neppe Klæder paa Kroppen og seer saa skuffelig ud. Maa jeg give ham den Vest, jeg har paa? Naar jeg knapper min Troie, behøver jeg ingen, og jeg har en pæn Vest til Stads liggende i min Skuffe. Maa jeg, kjære Moder?"

"Ja Du maa, min gode Dreng," svarede Moderen og klappede ham kjærligt paa Kinden.

Enhver kan vel tænke, hvor glad den fattige Dreng blev ved at kunne tage en Vest paa, som samlede hans daarlige Vinned, ved at lægge 1 Mark fra Fættene i Lommen og ved at blive forsynet med Mad ved Rjokkendoren. Man satte sig derefter tilbords i en fornøiet Stemning, tilfreds ved den Tanke, at den lille Dreng nu ogsaa kunde mætte sig, og med den glade Følelse at have gjort vel imod en Anden. Efterat Smørbrødet og en Sie-

botte Tykmælk var bleven nydt under Spøg og Munterhed, sagde Onkelen til Fættterne:

"I Morgen kjøre vi Ho hjem; have I Lyst at være med?"

Christian. Tak, Onkel, det ville vi gjerne.

Onkelen. Saa bliver det nødvendigt, at I staae op strax, naar der bliver kaldet, ellers maae vi kjøre fra Eder, og der er saa langt til Engen, hvor Hoet staaer, at I ikke ville kunne gaae derud.

Christian. Vi ville gjerne staae op, naar vi bare kunne.

Paul. Om Aftenen synes jeg endda nok at jeg kan staae tidlig op, men om Morgenenen, Onkel! om Morgenenen er det saa gruelig svært.

Onkelen. Men da var det vel ikke svært for Eder at staae op i Morges, siden I kunde blive liggende til Kl. 8?

Paul. Jo det var rigtig, og jeg onskede, at Jacob bare vildet lade os have Ro til at blive i Sengen.

Onkelen. Men naar det altsaa falder Eder ligesaa svært at staae sildigt op, var det da ikke

meget bedre at bruge Dvervindelsen til at komme tidlig op? Derved vilde J deels vinde Tid baade til Arbeide og Fornoielse, deels vilde de Menneſker, ſom J leve med, blive velvillig ſtemte imod Eder og, fremfor Alt, vilde J blive tilfredſe med Eder ſelv og begynde Dagen med Glæde og Munterhed, iſtedetfor ellers med Fortredelighed.

Paul. Dnkel, jeg troer viſt, at jeg kan ſtaaе tidligt op imorgen.

Chriſtian. Det troer jeg med.

Dnkelen. Det var ret, lad mig ſee det, mine Dreng! Den Tid, ſom døſes bort om Morgenē i Sengen, er ſaare ſlet anvendt. Det Hele er kun en Bane; derſom J blot i 8 Dage ville ſtaaе oieblikke- lig op, naar der kaldes, ſaa ſkulle J ſee, hvor let det ſiden vil falde Eder.

Jacob. Jeg ſkal hjælpe at lægge Ederſ Klæder ordentlig ſammen iaften, ſaa kunne J hurtigere blive færdige imorgen tidlig.

Chriſtian. Nei Tak, Jacob! derved kom Du jo ſildigere i Seng, og vi maae kunne gjøre det ligesaavel ſom Du.

De lagde nu selv deres Klæder ordentligt hyer paa sin Stol og gif tilsengs med det faste Forsæt, at være hurtigt oppe næste Morgen.

Saa snart der blev kaldet, begyndte de heller ikke som sædvanligt, med at vende og række sig, men de reiste sig strax, satte sig paa Kanten af Sengen, for ikke at fristes til igjen at lægge sig tilbage, trak Strømper paa med halvt aabne Dine, og da de først vare saavidt, gif det rast med den øvrige Paaflædning. Den betænksomme og velvillige Jacob rakte dem en Kande varmt Vand ind af Døren og sagde leende: "velbekomme Badsken i det Vand!" Fættene kom langt mere fornoiede ind i Dagligstuen, end den foregaaende Dag, og Alle vare samlede ved Theebordet, hvor Christian foretrak den raa, fede Melk, men Paul derimod kunde endnu ikke give slip paa den varme Thee. Kloffen var ikke 7, da Onkelen med de tre Drengene kjorte ud af Gaarden paa en Hestvogn, hvilken Drengene skiftedes til at kjøre, og det gif meget muntert.

"Hvor Naturen er deilig saa tidlig om Morgen," sagde Onkelen. "Blomster, Klover og Græs

dufte saa yndigt, forend Duggen er borttorret af Solen; Fuglene synge saa smukt; hør bare Lærken der høit i Luften! Synes I ikke, at det er Synd at bortsove saadanne Morgenglæder?"

Christian. Jo det er virkelig, og vi ville herester være tidlig oppe hver Morgen.

Paul. Jeg er saa glad, saa let; jeg synes, at jeg maa synge ligesom Fuglene.

Onkelen. Denne Tilfredshed har Du selv forskaffet Dig ved at overvinde Dig til at udføre et godt Forsæt, og Du seer her et Exempel paa, hvor lykkelige vi Mennesker kunne gjøre os selv.

Det var en stor Morfskab for Drengene at hjælpe med at læsse Hø paa Bognen, at kjøre hjem, liggende oven i det store Holæs, og saasnart Bognen var tom, igjen at jage ud efter mere. Men om Aftenen, da alt Høet var kommet i Huus, vare Fættene saa trætte, at de forsikkrede, det vilde blive dem umuligt at staae tidlig op den næste Dag. Onkelen sagde, at dersom de behøvede mere Hvile, end sædvanlig, maatte de helst tage den om Aftenen og ikke forandre deres engang fattede Beslutning.

De gif derfor tidligt tilsæns, men det kostede dem alligevel megen Anstrengelse at staae op næste Morgen Kl. 6.

De gode, men forvænte Drenge gjorde det, ikke alene den Dag, men ogsaa de efterfølgende 8 Dage og de fandt nu, at Onkelen havde Ret i, at det efter den Tid ikke mere faldt dem saa svært.

Nogle Dage efter skulde Jacob ud at svømme med sin Fader, og Fættene bleve anmodede om at følge med; men da de aldrig før havde været i Vandet, bade de sig fritagne derfor. Onkelen sagde, at de skulde ikke bade sig, naar de ingen Vyst havde, men derfor kunde de gjerne være med og see, hvorledes Jacob svømmede. Christian havde nok Vyst at gaae med som Tilskuer, men Paul ansaae sig sikkrere for ikke at komme i Vandet, naar han blev hjemme og gjorde derfor endnu nogle Indvendinger, dog til ingen Nytte, da Onkelen erklærede bestemt, at han skulde gaae med.

Da de vare komne til Stranden og Jacob klædte sig af for at gaae ud i Vandet til sin Fader, sagde han til Christian, som stod hos ham:

"Na, Du skulde tage dine Klæder af og komme med, Du vil ikke fortryde det; Du kan troe, det er deiligt at være i Vandet, især i denne Hede."

Christian havde nok Lyst at prøve det, og han tog, dog med lidt Betænkelse, sine Klæder af og begyndte at gaae ud; men saasnart Fodderne kom i Vandet, trak han dem tilbage og sagde:

"Nei, det er altfor koldt."

Jacob greb ham hurtig i Haanden og trak ham saa rask afsted, at han næsten ikke vidste af det, for han var hos Onkelen, som strax dukkede ham ned i Vandet, og da dette først var overstaaet, fandt han det herligt at pjasse sig dygtig derude.

Da han kom iland, sagde han til Paul, som holdt sig lidt tilbage, for ikke at blive anmodet om at gaae ud med, at han kunde troe, det var rart, naar man først var ude i Vandet; men Paul betakkede sig for den Fornoielse.

Næste Dag skulde der atter svømmes, og Paul gjentog sin Bon om at maatte blive hjemme, men han fik det samme Svar, at han ikke behøvede at

gaae i Vandet, for han havde Lust dertil, men han skulde være med og see paa de Andre.

Da han nu saaledes fire Gange havde fiddet paa Strandbredden og kjedet sig dygtig, medens de Andre glædede sig ved det forfriskende Bad, og han havde seet, hvorledes hans Broder alt begyndte at svømme lidt ved Hjælp af to Blærer, som bleve bundne ham paa Ryggen og holdt ham iveret, syntes han dog omsider, at det blev altfor kjedeligt og at det var altfor stor en Skam for ham, ikke at være med. Han klædte sig af i al Stilhed og vilde bare prøve, hvorledes det var; dog, det gik ham ligesom hans Broder, da han naaede ud i Vandet, trak han Fodderne tilbage og vilde skynde sig bort, ubemærket, som han troede; men der blev han narret, thi Jacob og Christian, som havde lagt Mærke til ham, løb til, grebe ham hver i sin Haand og trak ham, uagtet hans Modstand og Skrig, ud til Dnfelen, som dukkede ham ned, ligesom han havde gjort ved Christian, og da denne første Tour var overstaaet, fik han ligeledes snart Smag derpaa.

Fra nu af vare de dagligt i Vandet, hvor de

snart lærte at svømme lidt, og bleve saa raske, som de aldrig før havde været. Da de vare blevne vant til Badning, kunde de selv ikke begribe, hvorledes de før havde kunnet vadske sig i varmt Vand.

Ferietiden var nu forløben, og Fættene maatte tilbage til Byen og Skolen; men disse 3 Uger havde givet deres Legemer en Styrke og dem selv en Raffhed og Livlighed, som gjorde, at de med Iver og Lust igjen begyndte deres Arbeide. De vedbleve at staae op Kl. 6 og vandt derved Tid til at lære deres Lectier meget bedre end før, fik altsaa bedre Characterer og vandt derved i Indest hos Lærerne, i Ansæelse hos deres Kammerater og i Tilfredshed med sig selv.

De benyttede trolig den Tilladelse, de fik, til hver Loverdag Eftermiddag, naar de vare færdige med deres Lectier, at gaae ud til Rodegaard og blive der indtil Sondag Aften. I Juleferien opholdt de sig ogsaa derude og vare nu saa raske, at de slet ikke fandt det for koldt at arbeide med Jacob i Sneen, hvoraf der laae en Mængde i Gaarden og som de benyttede til deres Fornøielse. De gjorde

f. Ex. en stor Sneemand, malede et Ansigt paa ham med Røenrog og gav ham saa frygteligt et Udseende, at Pigen næsten ikke turde gaae ud i Gaarden, naar det var mørkt. I en stor Sneedrive udgravede de med megen Anstrengelse saa rummelig en Stue, at de kunde sætte to Stole og et lille Bord derind, paa hvilket de satte en Kury med Øbler, een med Nodder og to tændte Lys. Denne Belysning gjorde, at Sneen glindsede smukt, og Drengene fandt det Hele saa yndigt, at de bade Forældrene besøge dem i deres glimrende Bærelse. Disse vare saa godmodige, at de fornoiede Bornene med for en kort Tid at være deres frogede Gjester i den lave Stue. Der forefaldt ogsaa mangan munter Slædefart, hvorved det ikke kunde undgaaes, at man væltede og blev tumlet om i Sneen; men Fættene kunde nu taale alt Slegt, som de tidligere havde været for frygtfomme til at tage Deel i.

Efterhaanden som de bleve ældre, indsaae de, hvor meget de maatte takke deres forstandige Onkel og Tante for al den Taalmodighed og Umage, de havde havt med at styrke dem og lære dem at af-

lægge alle deres Uvaner, men disse havde nu ogsaa den Glæde at see Fættene opvære til ligesaa flinke Mennesker, som deres egen Søn.

Jacob og hans Fættene havde saaledes fra deres Barndom af sluttet et saa inderligt Vennskab, at det vedvarede saa længe de levede, og som Mænd morede det dem ofte, at tale sammen om de mange glade Timer, de samlede havde tilbragt, baade ved Reg og ved nyttig Virksomhed, paa den kjære, uforglemmelige Rodegaard.

